القرآن الکریم

آسان ترجمہ

تعلیم القرآن

تکی په تکی
او روانه ترجمه

مولف:- ڈاکٹر محمد دین

سُوْرَةُ الْمُلْكِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | ثَلٰثُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سورۃ ملک په مکه کښې نازل شوا وپه | (شروع) دَ الله په نامه چه ډېر مهربان ډېر زيات رحم کوونکې دے | دے کښې ۳۰ آيتونه او ۲ رکوع دی

دَ الله په نامه شروع چه ډېر مهربان دَ ډېر زيات رحم خاوند دے

تَبٰرَكَ الَّذِيْ بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ۝١

برکت والا دے | هغه ذات | چه په لاس دَ هغه کښې | حکومت دے | او دے | په هر څيز باندې | قادر دے۔

دَ لوئے برکت خاوند دے هغه (خدائے) چه په لاس کښې ئے ټول حکومت دے او هغه په هر څه قدرت لري۔

الَّذِيْ خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيٰوةَ لِيَبْلُوَكُمْ اَيُّكُمْ اَحْسَنُ عَمَلًا

چا چه | پيدا کړو | مرګ | او ژوندون | چه وُ آزمائي تاسو | چه څوک په تاسو کښې | زيات ښه دے | په عمل کښې

(خدائے) هغه ذات دے چه مرګ او ژوندون ئے پيدا کړل چه تاسو وُ آزمائي چه په عمل کښې څوک غوره دے

وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْغَفُوْرُ ۝٢ الَّذِيْ خَلَقَ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ طِبَاقًا مَا تَرٰى

او دے دے | غالب | او بخښونکے | هغه چا چه | پيدا کړل | اووه | آسمانونه | دَ يو بل دَ پاسه | نه به ئے نه وينې

او هغه ډېر زبردست ډېر بخښونکے دے چه اووه آسمانونه ئے لاندې باندې پيدا کړل، ته به دَ

فِيْ خَلْقِ الرَّحْمٰنِ مِنْ تَفٰوُتٍ فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرٰى

دَ خدائے په پيدا ښت کښې | څه فرق | نو ته بيا نظر واچوه | آيا | ته وينې

رحمٰن (خدائے) په پيدا ښت کښې هيڅ فرق ونه وينې، نو ته بيا نظر واچوه چه څه خلل درته

مِنْ فُطُوْرٍ ۝٣ ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ اِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا

څه خلل | بيا | نظر واچوه | دوباره | پسته به شي | ستا طرف ته | سترګه | ذليله

ښکاري؟ بيا په بار بار نظر واچوه، سترګه به دې ذليله او ستومانه

وَّهُوَ حَسِيْرٌ ۝٤ وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَآءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيْحَ وَجَعَلْنٰهَا

او هغه به ستړې شوې وي | او بيشکه | ښائسته کړو موږ | آسمان | دَ دُنيا | په ډيوو سره | او موږ جوړے کړے دا

پسته شي۔ او بيشکه موږ دَ دُنيا آسمان (دَ ستورو) په ډيوو سره ښائسته کړو، او هغه موږ دَ

رُجُوْمًا لِّلشَّيٰطِيْنِ وَاَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ السَّعِيْرِ ۝٥ وَلِلَّذِيْنَ

دَ ويشتلو آله | دَ شيطانانو دَ پاره | او موږ تيار کړے دے | دوئي دَ پاره | عذاب | دَ دوزخ | او دَ پاره دَ هغه کسانو

شيطانانو دَ ويشتلو ذريعه کړے، او هغوئي له موږ دَ دوزخ عذاب تيار کړے دے۔ او څوک چه دَ

كَفَرُوْا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ۝٦ اِذَآ اُلْقُوْا

چه منکر دي | دَ رب خپل | عذاب | دَ دوزخ دے | او بد دے | ځائے دَ واپس تلو | هر کله چه به | دوئي واچولے شي

خپل رب نه انکار کوي هغوئي له دَ دوزخ عذاب مقرر دے او هغه ډېر خراب ټيکانړه دے څه وخت چه دوئي دوزخ

فِيْهَا سَمِعُوْا لَهَا شَهِيْقًا وَّهِيَ تَفُوْرُ ۝٧ تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ

په هغه کښې | نو دوئي به آوري | دَ هغے | چغې | او هغه به جوش وهي | نږدے ده | چه وُ به شليږي | له ډېره قهره

ته ارتاوُ کړے شي نو ګړزار به ئے آوري او هغه (دوزخ) دا سے به ښيښيږي لکه چه دَ ډېره قهره به وشليږي

الجزء ٢٩

كُلَّمَآ اُلْقِيَ فِيْهَا فَوْجٌ سَاَلَهُمْ خَزَنَتُهَآ اَلَمْ يَاْتِكُمْ نَذِيْرٌ ﴿٨﴾

هر وخت چه | واچولے شي | په هغې کښې | یوه ډله | نو تپوس به کوي د دوئ | څوکیدارانو د هغې | آیا نه وو راغلے تاسو ته | ویروونکے

هر وخت چه یو ټولے ورته د ر غورزولے شي نو محافظ فرښتے به ترے نه تپوس کوي چه آیا تاسو ته څوک ویروونکے د ر غلے نه وو

قَالُوْا بَلٰى قَدْ جَآءَنَا نَذِيْرٌ ۙ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللّٰهُ

دوئ به وواي | ولے نه | بیشکه راغلے وو مونږ ته | یو ویروونکے | نو مونږ دروغژن وګڼلو | او مونږ وویل | نه دے نازل کړے | الله

هغوئ به وواي چه ولے نه! ویروونکے خو راته راغلے وو خو مونږ دروغژن وګڼلو او ورته مو وویل چه الله څه هیڅ څیز

مِنْ شَيْءٍ ۚۖ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا فِيْ ضَلٰلٍ كَبِيْرٍ ﴿٩﴾ وَقَالُوْا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ

هیڅ څیز | نه یئ تاسو | مګر | په لویه ګمراهئ کښې | او دوئ به وائي | که چرے | مونږ اوریدلے وے

نازل کړے نه دے او تاسو پخپله په غټه غلطئ کښې پراته یئ ـ او دا به (هم) ورته ووائي چه که مونږ اوریدلے

اَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِيْٓ اَصْحٰبِ السَّعِيْرِ ﴿١٠﴾ فَاعْتَرَفُوْا بِذَنْۢبِهِمْ ۚ

یا پوهیدلے مونږ | نو نه به وُو مونږ | په دوزخیانو کښې | پس اقرار به وکړي | په ګناه خپله

وے یا مو د عقل نه کار اخستے وے نو مونږ به دوزخیان نه وُو ـ غرض دا چه د جرم اقرار به وکړي ـ

فَسُحْقًا لِّاَصْحٰبِ السَّعِيْرِ ﴿١١﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ لَهُمْ

نو لعنت دِ وي | دوزخیانو د پاره | بیشکه | کوم خلق چه | ویریږي | د خپل رب نه | بے لیدو | هغوئ د پاره

نو په دوزخیانو باندے لعنت شه ـ څوک چه د خپل رب نه بے لیدو ویریږي ، نو هغوئ

مَّغْفِرَةٌ وَّاَجْرٌ كَبِيْرٌ ﴿١٢﴾ وَاَسِرُّوْا قَوْلَكُمْ اَوِ اجْهَرُوْا بِهٖ ۭ اِنَّهٗ عَلِيْمٌۢ

بخښنه ده | او اجر | ډیر لوئے | او تاسو پټه کړئ | خپله خبره | یا تاسو ښکاره کړئ هغه | بیشکه دے | پوهه دے

له بخښنه ده او لوئے اجر دے ـ او که تاسو پټه خبره وکړئ یا څرګنده وکړئ ، هغه د زړونو د

بِذَاتِ الصُّدُوْرِ ﴿١٣﴾ اَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ ۭ وَهُوَ اللَّطِيْفُ الْخَبِيْرُ ﴿١٤﴾

په راز | د سینو | آیا نه پوهیږي | هغه ذات چه پیدا کړل (ټول) | او دے دے باریک بین | خبردار

حال نه ښه واقف دے ـ آیا هغه به ترے نه خبر نه وي چا چه پیدا کړي دي؟ او هغه ډیر باریک بین په هر څه خبر دے ـ

هُوَ الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ ذَلُوْلًا فَامْشُوْا فِيْ مَنَاكِبِهَا وَكُلُوْا

هم دے دے چا چه | جوړه کړه | تاسو د پاره | زمکه | د استعمال قابله | پس روان شئ تاسو | د دے په لارو کښې | او خورئ

الله هغه ذات دے چا چه تاسو د پاره زمکه د استعمال قابله جوړه کړه د پاره د دے چه تاسو د دې په لارو کښې ګرځئ راګرځئ او د الله

مِنْ رِّزْقِهٖ ۭ وَاِلَيْهِ النُّشُوْرُ ﴿١٥﴾ ءَاَمِنْتُمْ مَّنْ فِي السَّمَآءِ

د ده له رزق نه | او د ده طرف ته دي | دوباره ورپاڅیدل | آیا تاسو بے ویرے یئ؟ | د هغه الله نه | چه په آسمان کښې دے

د رزق نه خورئ او هغه ته به بیا راژوندي کیږئ ـ آیا تاسو د دے نه بے غمه یئ چه څوک بره په آسمان کښې دے

اَنْ يَّخْسِفَ بِكُمُ الْاَرْضَ فَاِذَا هِيَ تَمُوْرُ ﴿١٦﴾ اَمْ اَمِنْتُمْ مَّنْ

چه دے ښکته ننباسي | تاسو | په زمکه کښې | بیا ناګهانه | دا په لړزیدو شي | آیا تاسو بے ویرے یئ | د هغه الله نه

چه هغه مو په زمکه کښے ورننباسي ، نو هغه به ناګهانه ولړزیږي؟ آیا تاسو د دے نه بے غمه شوئ چه څوک

فِي السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ۖ فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ ﴿١٧﴾
چه په آسمان کښې دے | چه دے راولیږی | په تاسو باندې | د کاڼو باران | پس زر به تاسو پوهه شئ | چه څنګه دی | ویرول زما ؟
چه په آسمان کښې دے هغه دربانې د کاڼو باران راؤوروی. نو تاسو ته به زر معلومه شي چه زما ویرول څنګه دی؟

وَلَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا
او بیشکه دروغ ګڼلی وو | هغه کسانو | چه وړاندې له دوئ نه وو | پس څنګه شو | عذاب زما | او آیا نه دی کتلی دوئ
او د دوئ نه مخوا خلقو هم دروغژن ګڼلی وو، بیا (ګوره چه په دوئ) زما عذاب څنګه شو ؟ آیا دوئ بره

إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَافَّاتٍ وَيَقْبِضْنَ ۚ مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا الرَّحْمَٰنُ ۚ
مارغانو ته | د پاسه د خپل ځان | خوروونکي د وزرو | او راټولوی | نه راټینګوی دوی لره | مګر | خدائے
مارغانو ته نه ګوری چه وزرے ئے خورې کړی وی او راغونډے کړے ئے وی ، دوئ د رحمٰن نه بغیر بل چا راټینګ کړی نه

إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ ﴿١٩﴾ أَمَّنْ هَٰذَا الَّذِي هُوَ جُنْدٌ لَكُمْ يَنْصُرُكُمْ
بیشکه دے | هر څیز ته | ګوری | آیا څوک دے | هغه ذات چه | هغه لښکر دے ستاسو | چه مدد وکړی ستا
دی هغه هر څیز وینې ګوری. آیا د رحمٰن نه سوا بل څوک دے چه ستاسو لښکر جوړ شي

مِنْ دُونِ الرَّحْمَٰنِ ۚ إِنِ الْكَافِرُونَ إِلَّا فِي غُرُورٍ ﴿٢٠﴾ أَمَّنْ هَٰذَا الَّذِي
سوا | د رحمٰن نه | نه دی کافران | مګر | په دوکه کښې | آیا څوک دے | هغه ذات
او ستاسو امداد وکړی. دا کافران خو په غټه دوکه کښې پراته دی. آیا هغه څوک دے چه تاسو له

يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ ۚ بَلْ لَجُّوا فِي عُتُوٍّ وَنُفُورٍ ﴿٢١﴾
چه روزي درکړی تاسو | که چرې | دے بند کړی | روزی خپله | بلکه | دوئ کلک انښتی دي | په سرکشۍ کښې | او نفرت (کښې)
روزي درکړی که الله دربانې خپله روزي بنده کړی ؟ سه خبره دا ده چه دوئ په سرکشۍ او په نفرت کښې کلک انښتی دی

أَفَمَنْ يَمْشِي مُكِبًّا عَلَىٰ وَجْهِهِ أَهْدَىٰ أَمَّنْ يَمْشِي سَوِيًّا
پس آیا هغه کس | چه روان وی | اړولے | په مخ خپل | ښه لار موندونکے دے | یا هغه کس چه روان وی | نیغ
آیا هغه کس چه پړمخے تګ کوی هغه په سمه لار دے ؟ یا هغه چه په هواره لاره سم

عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢٢﴾ قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ
په لاره سمه باندې | دوایه | هم دے هغه ذات چه | پیدا ئے کړی تاسو | او جوړے کړل | تاسو د پاره
روان وی ؟ ته ورته ووایه چه الله هغه ذات دے چه تاسو ئے پیدا کړئ او غوږونه

السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ ۖ قَلِيلًا مَا تَشْكُرُونَ ﴿٢٣﴾ قُلْ هُوَ الَّذِي
غوږونه | او سترګے | او زړونه | ډیر لږ | تاسو شکر کوئ | دوایه | هم دے | چا چه
او سترګے او زړونه ئے درکړل (خو) تاسو ډیر کم شکر اوباسئ . ورته ووایه چه الله هغه

ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا
خواره کړی تاسو | په زمکه کښې | او هم د ده طرف ته به | تاسو جمع کولے شئ | او دوئ وائي | چه کله به وی | دا
ذات دے چه تاسو ئے په زمکه خواره کړی او بیا به هغهٔ ته جمع کیږئ . او دوئ وائی چه دا وعده به کله

الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ۝٢٥ قُلْ اِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللّٰهِ ۖ وَ

وعده | كهٔ چیرے تاسو | ربښتینی یئی | ووایه | بیشکه (دَدے) علم | الله سره دے | او

پوره کیږی کهٔ تاسو ربښتینی یئی ؟ ورته ووایه چه (دَدے) علم خو الله سره دے ، او

اِنَّمَآ اَنَا نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ ۝٢٦ فَلَمَّا رَاَوْهُ زُلْفَةً سِيْٓـَٔتْ

بیشکه | زهٔ | ویروونکے یم | ښکاره | بیا هر کله چه | دوئی وویني دا | بالکل نزدے | نو وران به شی

زهٔ خو بس یو څرګند ویروونکے یم بیا چه دوئی قیامت نزدے ووینی ، نو دَ کافرانو

وُجُوْهُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَقِيْلَ هٰذَا الَّذِيْ كُنْتُمْ بِهٖ تَدَّعُوْنَ ۝٢٧

مخونه | دَهغه خلقو | چه کافران دی | او وُبه ویلے شی | هم دا دی | هغه | چه تاسو به (په دُنیا کښے) | غوښتل

مخونه به وران شی او ورته به وُویلے شی چه دا هغه څیز دے چه تاسو به غوښتلو

قُلْ اَرَءَيْتُمْ اِنْ اَهْلَكَنِيَ اللّٰهُ وَمَنْ مَّعِيَ اَوْ رَحِمَنَا ۙ فَمَنْ

ووایه | آیا کتلی دی تاسو | کهٔ چیرے | هلاک کړی ما | الله | او هغه کسان | چه ما سره دی | یا په مونږ رحم وکړی | نو څوک دی

تهٔ ورته ووایه چه ښه دا وُښایئی کهٔ الله تعالیٰ ما او زما ملګری هلاک کړی یا را باندے رحم وکړی نو کافران

يُّجِيْرُ الْكٰفِرِيْنَ مِنْ عَذَابٍ اَلِيْمٍ ۝٢٨ قُلْ هُوَ الرَّحْمٰنُ اٰمَنَّا بِهٖ وَعَلَيْهِ

چه پناه ورکړی | کافرانو ته | له عذاب | دردناک نه | ووایه | هم دے دے | ډیر مهربان | ایمان راوړے دے مونږ په دهٔ | او په دهٔ

به دَ دردناک عذاب نه څوک بچ کوی . تهٔ ورته ووایه چه هغه خدائے رحمٰن دے ، مونږ پرے ایمان راوړے دے او په

تَوَكَّلْنَا ۚ فَسَتَعْلَمُوْنَ مَنْ هُوَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ۝٢٩ قُلْ اَرَءَيْتُمْ

مونږ توکل کړے دے | پس زر به تاسو پوهه شئ | چه څوک دے | په ښکاره ګمراهئ کښے | ووایه | آیا کتلی دی تاسو

هغهٔ مو توکل کړے ، تاسو ته به زر معلومه شی چه څوک په ښکاره ګمراهئ کښے دے؟ ورته ووایه چه ښه دا وُښایئی

اِنْ اَصْبَحَ مَآؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ يَّاْتِيْكُمْ بِمَآءٍ مَّعِيْنٍ ۝٣٠

کهٔ چیرے | شی | او به ستاسو | کوز چه | نو څوک به | راولی تاسو ته | او بهٔ | روانے

کهٔ ستاسو اوبهٔ ښکته غائبے شی ، نو څوک به درله دَ چینے اوبهٔ راولی ؟

سُوْرَةُ الْقَلَمِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ اثْنَتَانِ وَخَمْسُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سورة قلم په مکه کښے نازل شوے او په دے کښے ۵۲ آیتونه او ۲ رکوع دی

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

(شروع) دَ الله په نامه چه ډیر مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے

دَ الله په نامه شروع کوم چه ډیر مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

نٓ وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُوْنَ ۝١ مَآ اَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُوْنٍ ۝٢ وَاِنَّ

نٓ | قسم دے په قلم | او په هغهٔ | چه لیکی ئے فرښتے | نهٔ یئے تهٔ | په فضل دَ رب خپل | لیونے | او بیشکه

نٓ په قلم باندے قسم دے او په هغے چه (فرښتے) ئے لیکی ، تهٔ دَ خپل رب په فضل لیونے نهٔ یئے . او تا له

لَكَ لَاَجْرًا غَيْرَ مَمْنُوْنٍ ۝٣ وَاِنَّكَ لَعَلٰى خُلُقٍ عَظِيْمٍ ۝٤

تا دَ پاره | اجر دے | نهٔ ختمیدونکے | او بیشکه تهٔ | په خوئے | اوچت یئے

دالسے اجر مقرر دے چه خلاصیدونکے نهٔ دے او تهٔ دَ اخلاقو په اوچته مرتبه یئے .

فَسَتُبۡصِرُ وَيُبۡصِرُوۡنَ ۙ﴿٥﴾ بِاَيِّىكُمُ الۡمَفۡتُوۡنُ ﴿٦﴾ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ اَعۡلَمُ

پس ته به زر وګوري | او دوی به هم وويني | چه څوک له تاسو نه | ليونے دے | بيشکه ستا رب | ښه پوهه دے

نو ته به هم ذر وګورے او دوی به هم وويني چه په تاسو کښے څوک ليونے دے. بيشکه ستا رب ښه پوهه دے چه

بِمَنۡ ضَلَّ عَنۡ سَبِيۡلِهٖ ۖ وَهُوَ اَعۡلَمُ بِالۡمُهۡتَدِيۡنَ ﴿٧﴾ فَلَا تُطِعِ

په هغه چا | چه ګمراه شو | د ده د لارے نه | او هم دے | ښه پوهه دے | په لاره موندونکو | پس ته خبره مه منه

څوک د لارے نه بے لارے شوے دے او هغه ته په سمه لاره روان خلق هم ډير ښه معلوم دی، نو ته د دروغ

الۡمُكَذِّبِيۡنَ ﴿٨﴾ وَدُّوۡا لَوۡ تُدۡهِنُ فَيُدۡهِنُوۡنَ ﴿٩﴾ وَلَا تُطِعۡ كُلَّ

د دروغ ګڼړونکو | دوی غواړی | چه کاش ته نرمي وکړے | نو دوی به هم نرمي وکړي | او ته خبره مه منه | د هر

ګڼړونکو خبره مه منه. دوی خو دا غواړي چه ته نرم شے نو دوی به هم نرم شي. او د داسے کس خبره هم مه

حَلَّافٍ مَّهِيۡنٍ ۙ﴿١٠﴾ هَمَّازٍ مَّشَّآءٍۢ بِنَمِيۡمٍ ۙ﴿١١﴾ مَّنَّاعٍ لِّلۡخَيۡرِ مُعۡتَدٍ

ډير قسم خوړونکي | ذليله | د هر عيب کوونکي | هر ګرزنده | چغل خور | منع کوونکي | د نيک کار | له حده تيريدونکي

منه چه غټ قسم خور دے (او) ذليله دے عيب نکوے، ګرزنده چغل خور دے، د نيکۍ د کارونو نه منع کوونکے دے له حده

اَثِيۡمٍ ﴿١٢﴾ عُتُلٍّ ۢ بَعۡدَ ذٰلِكَ زَنِيۡمٍ ﴿١٣﴾ اَنۡ كَانَ ذَا مَالٍ وَّبَنِيۡنَ ﴿١٤﴾ اِذَا تُتۡلٰى

ګناهګار | بد مزاجه | پس له دے نه | بد اصله | ځکه چه دے دے | خاوند د مال | او د ځامنو | هر کله چه لوستلے شي

تيريدونکے دے غټ ګناهګار، بد خويه دے د دې ټولو نه علاوه بد ذاته دے دا ځکه چه د مال او د اولاد خاوند دے. څه وخت چه زمونږ

عَلَيۡهِ اٰيٰتُنَا قَالَ اَسَاطِيۡرُ الۡاَوَّلِيۡنَ ﴿١٥﴾ سَنَسِمُهٗ عَلَى الۡخُرۡطُوۡمِ ﴿١٦﴾

په ده باندے | زمونږ آيتونه | نو وائي | چه افسانے دی | د پخوانو خلقو | مونږ به زر داغ ورکړو ده ته | په پوزه

آيتونه ورته ولوستلے شي نو وائي چه دا خو د پخوانو خلقو افسانے دی، مونږ به ورله زر په پوزه داغ ولګوو.

اِنَّا بَلَوۡنٰهُمۡ كَمَا بَلَوۡنَاۤ اَصۡحٰبَ الۡجَنَّةِ ۚ اِذۡ اَقۡسَمُوۡا

بيشکه مونږ آزمائيلي دي دوی | لکه چه | مونږ آزمائيلي وو | خاوندان د باغ | هر کله چه دوی قسم وخوړو

مونږ د دوی داسے آزميښت کړے دے لکه د باغ د خاوندانو آزميښت چه مو کړے وو. چه هغوی قسم خوړلے

لَيَصۡرِمُنَّهَا مُصۡبِحِيۡنَ ۙ﴿١٧﴾ وَلَا يَسۡتَثۡنُوۡنَ ﴿١٨﴾ فَطَافَ عَلَيۡهَا

چه دوی به ضرور پريکوي (د د ميوه) | سحر وختي | او دوی "انشاء الله" و نه وئيل | پس وچورليدو | په دے (باغ) باندے

وو چه ميوه به ترے نه سحر وختي پريکوو. او انشاء الله ئے هم و نه وئيلو، نو په دغه باغ ستا د رب د

طَآئِفٌ مِّنۡ رَّبِّكَ وَهُمۡ نَآئِمُوۡنَ ﴿١٩﴾ فَاَصۡبَحَتۡ كَالصَّرِيۡمِ ۙ﴿٢٠﴾

يو چورليدونکے (آفت) | ستا د رب له طرفه | او دوی | اوده | وو | پس شو دغه (باغ) | په شان د ريبلي شوي فصل

طرف نه يو چورليدونکے عذاب وچورليدو چه هغوی لا اوده پراته وو، نو هغه باغ داسے پاتے شو لکه ريبلے شوے پټے.

فَتَنَادَوۡا مُصۡبِحِيۡنَ ﴿٢١﴾ اَنِ اغۡدُوۡا عَلٰى حَرۡثِكُمۡ اِنۡ كُنۡتُمۡ

نو دوی يو بل ته آواز وکړو | د سحر کيدو وسره | چه تاسو سحر وختي لاړ شئ | خپل پټي ته | که چرے | يئ تاسو

نو هغوی صبا يو بل ته نعرے کړے - چه خپل پټي ته وختي ورسيږئ | که ميوه پټولول

صٰرِمِيْنَ ﴿۲۲﴾ فَانْطَلَقُوْا وَهُمْ يَتَخَافَتُوْنَ ﴿۲۳﴾ اَنْ لَّا يَدْخُلَنَّهَا

میوه راټولونکي | پس دوی روان شول | او دوی | یو بل سره پټ پټ خبرې کولې | چه هیڅ کله داخل نه شي

غواړئ . غرض دا چه ټول روان شول او پټ پټ خبرې ئې کولې چه (کوري) نن تاسو ته څوک مسکین

الْيَوْمَ عَلَيْكُمْ مِّسْكِيْنٌ ﴿۲۴﴾ وَّغَدَوْا عَلٰى حَرْدٍ قٰدِرِيْنَ ﴿۲۵﴾ فَلَمَّا

نن ورځ | په تاسو | څوک مسکین | او دوی سحر وختي راوړسیدل | ویره په اهتمام | چه برلاسي دو | بیا هر کله چه

را نه شي ، او په خپل قدرت (او تدبیر) غاوړه په تیزئ سره سحر وختي ورسیدل نو چه دا

رَاَوْهَا قَالُوْٓا اِنَّا لَضَآلُّوْنَ ﴿۲۶﴾ بَلْ نَحْنُ مَحْرُوْمُوْنَ ﴿۲۷﴾ قَالَ

دوی ولیدو هغه | نو وئې وئیل | بیشکه موږ لاره هیره کړې ده | بلکه موږ خو | بې نصیبه یو | وو وئیل

(تباه شوی باغ) ئې ولیدو نو وئې وئیل چه (غالبًا) موږ لار هیره کړې ده . بلکه رښتیا دا ده چه قسمت موږ ته شو دی په هغوی

اَوْسَطُهُمْ اَلَمْ اَقُلْ لَّكُمْ لَوْلَا تُسَبِّحُوْنَ ﴿۲۸﴾ قَالُوْا سُبْحٰنَ رَبِّنَآ

منځني په دوی کښې | آیا ما نه دو وئیلي تاسو ته | چه ولې تاسو تسبیح نه کوئ | دوی وو وئیل | پاک دے | زموږ رب

کښې څه قدر ښه سړي دا وو وئیل چه ما درته دا نه وو وئیلي چه د الله پاکي ولې نه بیانوئ؟ بیا ئې وو وئیل پاک دے زموږ رب

اِنَّا كُنَّا ظٰلِمِيْنَ ﴿۲۹﴾ فَاَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ يَّتَلَاوَمُوْنَ ﴿۳۰﴾

بیشکه هم موږ وو | ظالمان | پس راتحامخ شول | ځینې د دوی | په ځینو باندې | چه ملامت کول دوی یو بل

بیشکه هم موږ خطا کار وو . بیا ئې یو بل ته وکتل او الزامونه لګول ئې شروع کړل .

قَالُوْا يٰوَيْلَنَآ اِنَّا كُنَّا طٰغِيْنَ ﴿۳۱﴾ عَسٰى رَبُّنَآ اَنْ يُّبْدِلَنَا خَيْرًا

دوی وو وئیل | اے هلاکته زموږ | بیشکه وو موږ | له حد نه تیریدونکي | امید دے | چه رب زموږ | بدل له راکړي موږ ته | غوره

بیا ئې وو وئیل اے زموږ بدنصیبه ! هم موږ له حد نه تیریدونکي وو . امید دے چه موږ له خپل رب د دے نه غوره (باغ) په

مِّنْهَآ اِنَّآ اِلٰى رَبِّنَا رٰغِبُوْنَ ﴿۳۲﴾ كَذٰلِكَ الْعَذَابُ ؕ وَلَعَذَابُ

له دې (باغ) نه | بیشکه موږ | خپل رب طرف ته | رجوع کوونکي یو | دغه شان (وی) | عذاب | او خامخا عذاب

بدل کښې راکړي بیشکه موږ خپل رب ته رجوع کوو . عذاب (چه راځي نو) داسې راځي . او د آخرت عذاب

الْاٰخِرَةِ اَكْبَرُ ۘ لَوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ ﴿۳۳﴾ اِنَّ لِلْمُتَّقِيْنَ عِنْدَ رَبِّهِمْ

د آخرت | ډیر لوئې دے | کاش | چه دوی پوهیدے . | بیشکه | پرهیزګارانو د پاره | د دوی د رب سره

خو ډیر لوئې دے ، کاش ! که دوی پرې پوهیدلے . د پرهیزګارانو د پاره خپل رب سره د ارام

جَنّٰتِ النَّعِيْمِ ﴿۳۴﴾ اَفَنَجْعَلُ الْمُسْلِمِيْنَ كَالْمُجْرِمِيْنَ ﴿۳۵﴾ ؕ مَا لَكُمْ

باغونه | د نعمت دی | نو آیا موږ به کړو | مسلمانان | په شان د مجرمانو | په تاسو څه وشول؟

باغونه دی ، نو آیا موږ به منونکي د مجرمانو سره سم کړو ؟ دا په تاسو څه شوي دي؟

كَيْفَ تَحْكُمُوْنَ ﴿۳۶﴾ اَمْ لَكُمْ كِتٰبٌ فِيْهِ تَدْرُسُوْنَ ﴿۳۷﴾ اِنَّ

تاسو څنګه فیصله کوئ ؟ | آیا تاسو سره | (څه) کتاب دے | چه په هغې کښې | تاسو تلاوت کوئ | (چه) بیشکه

دا تاسو څنګه فیصلې کوئ ؟ آیا تاسو سره (آسماني) کتاب شته چه تاسو پکښې (حکمونه) لولئ ؟ چه په هغې کښې

لَكُمْ فِيْهِ لَمَا تَخَيَّرُوْنَ ﴿۳۸﴾ اَمْ لَكُمْ اَيْمَانٌ عَلَيْنَا بَالِغَةٌ

تاسو دَ پاره | په دې کښې دي | هغه څه چه | تاسو يې خوښوئ | آيا تاسو دَ پاره | څه پخه وعدې دَ | زمونږ په ذمه | چه رسيد وکې ده

ستاسو دَ خوښې څيزونه ليکلي (پراته) دي. يا زمونږ په ذمه ستاسو په حقله قسمونه (خوړلي) پراته دي

اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ ۙ اِنَّ لَكُمْ لَمَا تَحْكُمُوْنَ ﴿۳۹﴾ سَلْهُمْ اَيُّهُمْ

تر ورځې دَ قيامت | بيشکه | تاسو دَ پاره (به وي) | هغه څه | چه تاسو يې کوئ | تپوس وکړه له دوئ نه | چه څوک له دوئ نه

چه تر قيامته به باقي پاتې وي (او) تاسو ته به دَ خپلو فيصلو مطابق (نعمتونه) درکړے شي؟ تپوس ترې نه وکړه چه

بِذٰلِكَ زَعِيْمٌ ﴿۴۰﴾ اَمْ لَهُمْ شُرَكَآءُ ۚ فَلْيَاْتُوْا بِشُرَكَآئِهِمْ اِنْ

دَ دې خبرې | دعويدار دے | آيا دوئ دَ پاره | شريکان دي | پس راد دې ولې | شريکان خپل | که چرے

په دوئ کښې څوک دَ دې ذمه وار دے؟ يا دوئ (دَ الله) څوک شريکان مقرر کړي دي که دا سې وي نو راودې دې دَ خپل شريکان راولې

كَانُوْا صٰدِقِيْنَ ﴿۴۱﴾ يَوْمَ يُكْشَفُ عَنْ سَاقٍ وَّيُدْعَوْنَ اِلَى السُّجُوْدِ

وي دوئ رښتيا ويونکي | په هغه ورځ | چه ښکاره کړے شي | پنډئ | او دوئ به راوبللے شي | سجدو دَ پاره

که چرے دوئ رښتيني وي. هغه ورځ (دَ هير نه دې) چه پنډئ به بربنډ کړے شي او دوئ به سجدې ته راغوښتے شي

ع ۱۵

فَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ ﴿۴۲﴾ خَاشِعَةً اَبْصَارُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ؕ

نو دوئ به نه شي کولے | ټيټې به وي | سترګې دَ دوئ | خور به وي په دوئ باندې | ذلت

خو سجده به کولے نه شي. سترګې به يې ټيټې وي، ذلت به پرې راغوړيدلے وي

وَقَدْ كَانُوْا يُدْعَوْنَ اِلَى السُّجُوْدِ وَهُمْ سٰلِمُوْنَ ﴿۴۳﴾ فَذَرْنِيْ وَمَنْ

او دوئ به رابللے شول (په دنيا کښې) | دَ سجدو طرف ته | او دوئ | ښه روغ رمټ وو | پس پريږدئ ما | او هغه څوک

حال دا دې چه (په دنيا کښې) دوئ به دَ سجدې طرف ته رابللے شول او ښه روغ رمټ وو نو ته پريږده ما او دا

يُّكَذِّبُ بِهٰذَا الْحَدِيْثِ ؕ سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿۴۴﴾ ۙ

چه دروغ ګڼړي | دا | خبره | مونږ به رو رو را کاږو دوئ | دا سې چه دوئ | پرې نه پوهيږي.

کلام دروغ ګڼړونکی، مونږ دوئ رو رو دا سې ځاے ته ورانږ کوو چه دوئ ته خبر هم نشته

وَاُمْلِيْ لَهُمْ ؕ اِنَّ كَيْدِيْ مَتِيْنٌ ﴿۴۵﴾ اَمْ تَسْـَٔلُهُمْ اَجْرًا فَهُمْ

او زۀ مهلت ورکوم | دوئ ته | بيشکه | زما تدبير | ډير زبردست دے | آيا | ته غواړې له دوئ نه | څۀ اجر | پس دوئ

او زۀ دوئ ته مهلت ورکوم بيشکه زما تدبير ډير پوخ دے آيا ته له دوئ نه څۀ اجر غواړې چه دوئ دَ ځ

مِّنْ مَّغْرَمٍ مُّثْقَلُوْنَ ﴿۴۶﴾ اَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُوْنَ ﴿۴۷﴾

له تاوان نه | درانۀ دي | يا | دوئ سره | دَ غيبو (خبر) دے | چه دوئ | دا ليکي

دَ تاوان (اداکولو) نه عاجزه دي؟ يا دوئ سره دَ غيبو څۀ خبر دے چه دوئ هغه ليکي. نو

وقف لازم

فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُنْ كَصَاحِبِ الْحُوْتِ ۘ اِذْ نَادٰى

پس ته صبر کوه | دَ پاره دَ حکم | دَ رب خپل | او مه کيږه | په شان دَ خاوند دَ مهي | کله چه دۀ اواز وکړو

ته دَ خپل رب حکم ته صابره کښينه. او دَ مهي دَ خاوند (يونس) په شان مه کيږه چه خپل رب ته يې اواز وکړو

وَهُوَ مَكْظُومٌ ﴿٤٨﴾ لَوْلَا أَنْ تَدَارَكَهُ نِعْمَةٌ مِنْ رَبِّهِ لَنُبِذَ بِالْعَرَاءِ

او دے له غم نه ډک وو | که چرې رانه نیوې دې | فضل | دَ رب خپل | نو غورزولے شوے به وو | په ډاګه میدان

او په غم کښې ډوب وو ۔ که دَ خپل رب نعمت رانیوې کړے نه وے نو په ډاګه میدان به غورزیدلې پروت

وَهُوَ مَذْمُومٌ ﴿٤٩﴾ فَاجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَجَعَلَهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٥٠﴾ وَإِنْ

او دے | په بد حاله وو | پس دے غوره کړو | رب دَ ده | پس دے ئے کړو | له نیکانو نه | او بیشکه

وو او په بد حال به اخته وو، نو بیا خپل رب هغه (نور) غوره کړو او په صالحانو کښې ئے شمیر کړو۔ او دا منکاری

يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَيُزْلِقُونَكَ بِأَبْصَارِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا الذِّكْرَ

نزدے دہ | چه کافران | ښوېوی تا | په (تیزو) سترګو خپلو | هر کله چه | دوی اوری | قرآن

چه دا کافران به تا دَ سترګو په نظر ښویوی ، څهٔ وخت چه دوی قرآن واوری

وَيَقُولُونَ إِنَّهُ لَمَجْنُونٌ ﴿٥١﴾ وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٥٢﴾

او دوی وائی | بیشک دے خو | لیونے دے | او نه دے دا (قرآن) | مګر نصیحت | دَ ټولو جهانونو دَ پاره

او دوی وائی چه دا خو لیونے دے، حال دا دے چه دا قرآن خو دَ ټولو جهانونو دَ پاره نصیحت دے

سُورَةُ الْحَاقَّةِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ اثْنَتَانِ | بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ | وَخَمْسُونَ آيَةً وَفِيهَا رُكُوعَانِ

سوره حاقه په مکه کښې نازل شو | (شروع) دَ الله په نامه چه ډیر مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | او په دے کښې ۵۲ آیتونه او ۲ رکوع دی

دَ الله په نامه شروع چه ډیر مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

الْحَاقَّةُ ﴿١﴾ مَا الْحَاقَّةُ ﴿٢﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحَاقَّةُ ﴿٣﴾ كَذَّبَتْ

ضرور واقع کیدونکې دے | څه دے هغه واقع کیدونکے | او تا ته څه معلومه ده | چه څه دے واقع کیدونکے | دروغ ګڼلې وو

هغه ضرور واقع کیدونکے دے هغه واقع کیدونکے څیز څه دے؟ او تا ته څه معلومه ده چه هغه واقع کیدونکے څیز څه دے؟ ثمود او عاد

ثَمُودُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ ﴿٤﴾ فَأَمَّا ثَمُودُ فَأُهْلِكُوا بِالطَّاغِيَةِ ﴿٥﴾

(قوم دَ) ثمود | او عاد | ټکوونکې (قیامت) لره | پس ثمود چه وو | پس هلاک کړے شول | په یوه چغه

(دواړو) هغه ګرځیدونکے واقعه دروغ ګڼله۔ نو ثمود چه وو هغوی خو په یوه چغه تباه کړے شول۔

وَأَمَّا عَادٌ فَأُهْلِكُوا بِرِيحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ ﴿٦﴾ سَخَّرَهَا

او (قوم دَ) عاد چه وو | پس دوی هلاک کړے شول | په باد | سخت | له حده تیریدونکې | مقرر کړے وو الله دا

پاتې شو عاد نو هغوی مو په یو داسے تیز باد هلاک کړل چه ډیر تند وو ۔ الله تعالیٰ په دوی باندې

عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَثَمَانِيَةَ أَيَّامٍ حُسُومًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا

په دوی باندې | اووهٔ | شپې | او اته | ورځې | پرله پسې | پس کتلے به تا | دغه خلق | په دے کښې

دغه تیز باد اووهٔ شپې او اته ورځې پرله پسے والوزولو ، نو ته به لیدلې هغه خلق دا سے

صَرْعَىٰ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ خَاوِيَةٍ ﴿٧﴾ فَهَلْ تَرَىٰ لَهُمْ مِنْ بَاقِيَةٍ ﴿٨﴾

په زمکه پریوتلی | لکه چه دوی | تنے دی | دَ کجورو | ډډ دے | نو آیا | ته وینې | دَ دوی | څهٔ باقی پاتے شوی

راغورزیدلی وینې لکه دَ غورزیدلو کجورو ډډ تنے، بیا آیا ته په دوی کښې څوک باقی پاتے وینې؟

وَجَآءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهٗ وَالْمُؤْتَفِكٰتُ بِالْخَاطِئَةِ ٩ فَعَصَوْا
اوراغی | فرعون | او له ده نه وړاندې خلق | او د اُلټه شوو کلو خلق | په ګناه سره | پس دوی نافرمانی وکړه
او فرعون او د هغهٔ نه وړاندې نور و خلقو او د اوړېدو کلو خاوندانو (غټ غټ) جرمونه وکړل ۔ نو یو لو د خپل رب د
رَسُوْلَ رَبِّهِمْ فَاَخَذَهُمْ اَخْذَةً رَّابِيَةً ١٠ اِنَّا لَمَّا طَغَا الْمَآءُ
د خپل رب د رسول | نو الله ونیول دوی | په نیولو | سخت زیاتې سره | بیشکه موږ | هرکله چه | اوبه زیاتې شوې
پیغمبر نافرمانی وکړه ، نو الله تعالیٰ ډېر کلک راونیول ، هرکله چه اوبهٔ زیاتې شوې نو تاسو
حَمَلْنٰكُمْ فِي الْجَارِيَةِ ١١ لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكِرَةً وَّتَعِيَهَآ اُذُنٌ
نو موږ سوارهٔ کړئ تاسو | په روانه کشتۍ کښې | چه موږ وګرځوو دا | تاسو د پاره | یو نصیحت | او یاد وساتي دا | غوږونه
مو په کشتۍ کښې سوارهٔ کړئ ، چه دا واقعه تاسو له یادګار کړو ، او یاد ساتونکي غوږونه
وَّاعِيَةٌ ١٢ فَاِذَا نُفِخَ فِي الصُّوْرِ نَفْخَةٌ وَّاحِدَةٌ ١٣ وَّحُمِلَتِ الْاَرْضُ
یاد لرونکي | پس هرکله چه | پوکے ووهلے شي | په شپیلۍ کښې | پوکے | یو ځل | او راوچته کړے شي | زمکه
ئې یاد وساتي ، غرض دا چه یو ځل شپیلۍ پوک ووهلے شي ۔ او زمکه او غرونه
وَالْجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةً وَّاحِدَةً ١٤ فَيَوْمَئِذٍ وَّقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ١٥
او غرونه | پس ریزه ریزه به کړے شي | په یو ځل ریزه کولو سره | پس په دغه ورځ به | واقع شي | واقع کېدونکے
اوچت کړے شي نو دواړه به یو وارے ذره ذره کړے شي ، نو په هغه ورځ کېدونکے څیز به اوشي ۔
وَانْشَقَّتِ السَّمَآءُ فَهِيَ يَوْمَئِذٍ وَّاهِيَةٌ ١٦ وَّالْمَلَكُ عَلٰٓى اَرْجَآئِهَا
او وبه څیری | آسمان | پس هغه به | په دغه ورځ | سُست شوے وي | او فرښتې (به وي) | د هغې په غاړو باندې
او آسمان به وشلیږي او هغه به په دغه ورځ ډېر کمزورے وي ۔ او فرښتې به د دے په غاړه ولاړې وي
وَيَحْمِلُ عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمٰنِيَةٌ ١٧ يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُوْنَ
او اوچت کړے به وي | عرش | ستا د رب | د پاسه د دوی | په دغه ورځ | اته (فرښتو) | په دغه ورځ به | تاسو راوړاندې کړے شئ
او ستا د رب عرش به په دغه ورځ اته تنو (فرښتو) د ځان د پاسه اوچت کړے وي ۔ په کومه ورځ چه تاسو پیش کړے
لَا تَخْفٰى مِنْكُمْ خَافِيَةٌ ١٨ فَاَمَّا مَنْ اُوْتِيَ كِتٰبَهٗ بِيَمِيْنِهٖ
پټ به پاتې نهٔ شي | ستاسو | څهٔ راز | نو چا ته چه | ورکړے شي | عمل نامه د ده | د ده په ښي لاس کښې
شئ نو ستاسو هیڅ خبره به پټه پاتې نهٔ شي ، نو چا ته چه عملنامه په ښي لاس کښې ورکړے شي
فَيَقُوْلُ هَآؤُمُ اقْرَءُوْا كِتٰبِيَهْ ١٩ اِنِّيْ ظَنَنْتُ اَنِّيْ مُلٰقٍ حِسَابِيَهْ ٢٠
نو دے به وائي | داخلئ | ولولئ | زما عمل نامه | بیشکه ما | ګنړل | چه زهٔ ملاویدونکے یم | خپل حساب سره
نو هغه به وائي چه راشئ زما عملنامه ولولئ ۔ زهٔ په دے پوهه وم چه زهٔ به خپل حساب بیا مومم
فَهُوَ فِيْ عِيْشَةٍ رَّاضِيَةٍ ٢١ فِيْ جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ٢٢ قُطُوْفُهَا دَانِيَةٌ ٢٣ كُلُوْا
نو هغه به وي | په عیش کښې | د خوښې | په باغ | اوچت کښې | چه میوے د هغې به | راټیټې وي | خورئ
نو هغه به د مزے په عیش کښې اوسیږي ، په اوچت جنت کښې به وي چه میوے به ئې راټیټې وي خورئ

وَاشْرَبُوا هَنِيۡٓـًٔا بِمَآ اَسْلَفْتُمْ فِى الْاَيَّامِ الْخَالِيَةِ ﴿٢٤﴾ وَاَمَّا مَنْ

او هر هغه كس چه | تيرو شوو كښې | په ورځو | چه وړاندې ليږلي دي تاسو | په بدله د هغې | خوند ناك | او څښئ

او چاته چه عملنامه ، دى ... په تيرو ورځو كښې مو كړي چه په بدله كښې د هغه اعمالو په مزه څښئ

اُوْتِىَ كِتٰبَهٗ بِشِمَالِهٖ ۙ فَيَقُوْلُ يٰلَيْتَنِىْ لَمْ اُوْتَ كِتٰبِيَهْ ﴿٢٥﴾

عملنامه زما | چه نه وے راكړے شوے ما ته | اے كاش! | نو هغه به وائى | په كس لاس كښې د هغه | عملنامه د هغه | وركړے شى

په كس لاس كښې وركړے شى ، نو هغه به وائى چه څه ښه به وه كه دا عملنامه هيڅ راكړے شوے نه وے

وَلَمْ اَدْرِ مَا حِسَابِيَهْ ﴿٢٦﴾ يٰلَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ ﴿٢٧﴾ مَآ اَغْنٰى عَنِّىْ

زما | په كار رانغے | فيصله كوونكے زما | وے | كاش! (مرگ) | چه زما حساب څه دے؟ | او زه نه پوهيدلے

او زه هيڅ خبر نه وے چه زما حساب څه دے ؟ اے كاش! چه مرگ زما له خلاصے كړے وے . مال خوم هيڅ هيڅ

مَالِيَهْ ﴿٢٨﴾ هَلَكَ عَنِّىْ سُلْطٰنِيَهْ ﴿٢٩﴾ خُذُوْهُ فَغُلُّوْهُ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ الْجَحِيْمَ

په دوزخ كښې | بيا | پس څټ وتړئ او چوړه ته | ونيسئ دے | حكومت زما | له ما نه | برباد شو | مال زما

په كار رانغے . زما مرتبه هم له ما نه لاړه . (حكم به وشى) دے ونيسئ او طوق ورته واچوئ . بيا ئے دوزخ ته

صَلُّوْهُ ﴿٣١﴾ ثُمَّ فِىْ سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُوْنَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوْهُ ﴿٣٢﴾ اِنَّهٗ

بيشكه دا | دے وتړئ | گزه دے | اويا | چه اوږدوالے د هغې | په يو زنځير كښې | بيا | داخل كړئ ئے

ننباسئ . بيائے په داسے زنځير كښې وتړئ چه د هغې اوږدوالے اويا گزه دے . دا به په

كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ الْعَظِيْمِ ﴿٣٣﴾ وَلَا يَحُضُّ عَلٰى طَعَامِ الْمِسْكِيْنِ ﴿٣٤﴾

مسكين ته | د طعام وركولو | او نه به ئے ترغيب وركولو | لوئے | په الله | ايمان نه لرلو

لوئے الله ايمان نه داوړو او مسكين ته به ئے د خوراك وركولو ترغيب نه وركولو

فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هٰهُنَا حَمِيْمٌ ﴿٣٥﴾ وَّلَا طَعَامٌ اِلَّا مِنْ غِسْلِيْنٍ ﴿٣٦﴾

د وينو زوو نه | سوا | طعام | او نه طعام | خوږ دوست | دلته | نن ورځ | د ده | پس نشته

پس نن ئے دلته خوږ دوست نشته ، او نه د وينو زوو نه علاوه د ده د پاره څه خوراك شته .

لَّا يَاْكُلُهٗٓ اِلَّا الْخٰطِئُوْنَ ﴿٣٧﴾ فَلَآ اُقْسِمُ بِمَا تُبْصِرُوْنَ ﴿٣٨﴾ وَمَا ع ٢٤ / ٥

او په هغه څه | چه تاسو ئے وينئ | په هغه څه | پس زه قسم خورم | مگر گناهگاران | نه به خوري هغه

چه د گناهگارو نه سوا به ئے بل څوك نه خوري ، نو زه قسم خورم په هغه څيزونو چه تاسو ئے وينئ او كوم چه

لَا تُبْصِرُوْنَ ﴿٣٩﴾ اِنَّهٗ لَقَوْلُ رَسُوْلٍ كَرِيْمٍ ﴿٤٠﴾ وَّمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ ؕ

د شاعر | وينا | او نه دے دا | عزتمند | د فرښته | خبره ده | بيشكه دا (قرآن) | چه تاسو ئے نه وينئ

تاسو نه وينئ . چه دا قرآن د يوے عزتمنے فرښتے راوړے كلام دے ، او د (چا) شاعر كلام نه دے .

قَلِيْلًا مَّا تُؤْمِنُوْنَ ﴿٤١﴾ وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ ؕ قَلِيْلًا مَّا تَذَكَّرُوْنَ ﴿٤٢﴾ تَنْزِيْلٌ

را نازل شوے دے | تاسو غور كوئ | ډير كم | د جادوگر ده | او نه وينا | تاسو يقين كوئ | ډير لږ

تاسو ډير كم ايمان راوړئ . او نه د (چا) كاهن كلام دے ، تاسو ډير كم پوهيږئ . دا د قول عالم د

مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْاَقَاوِيْلِ ﴿٤٤﴾ لَاَخَذْنَا

له طرفه دَ رب | دَ عالمونو | او که چیرے ترلے دهٔ | په مونږ باندې | څهٔ | خبرے | نو خامخا به نیولے وو مونږ

رب له طرف نه نازل شوے دے. او کهٔ چیرے پیغمبر زمونږ په ذمه څهٔ خبره لګولے وے ، نو مونږ به ترے

مِنْهُ بِالْيَمِيْنِ ﴿٤٥﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِيْنَ ﴿٤٦﴾ فَمَا مِنْكُمْ مِّنْ اَحَدٍ

دَ دهٔ | ښے لاس | بیا به | پریکړے وو مونږ | دَ دهٔ | رګ دَ زړهٔ | پس نه به وو له تاسو نه | هیڅوک

نه ښے لاس نیولے وو ، بیا به موترے نه دَ زړهٔ رګ پریکړے وو . نو بیا به په تاسو کښے هیڅوک دَ دے

عَنْهُ حٰجِزِيْنَ ﴿٤٧﴾ وَاِنَّهٗ لَتَذْكِرَةٌ لِّلْمُتَّقِيْنَ ﴿٤٨﴾ وَاِنَّا لَنَعْلَمُ

له دهٔ نه | بچ کوونکے | او بیشکه دا | یو نصیحت دے | پرهیزګارانو دَ پاره | او بیشکه مونږ | پوهیږو

سزانه بچ کوونکے نه وو . او دا قرآن پرهیزګارانو دَ پاره نصیحت دے او مونږ بنهٔ پوهه یُو چه په

اَنَّ مِنْكُمْ مُّكَذِّبِيْنَ ﴿٤٩﴾ وَاِنَّهٗ لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ ﴿٥٠﴾ وَاِنَّهٗ

چه څوک له تاسو نه | دروغ ګڼوونکی دی | او بیشکه دا | ارمان دے | په کافرانو باندې | او بیشکه دا

تاسو کښے دروغژن ګڼوونکی هم دی . او دا قرآن دَ کافرانو په حقله سبب دَ پښیمانئ دے او دا قرآن

لَحَقُّ الْيَقِيْنِ ﴿٥١﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيْمِ ﴿٥٢﴾

برحق دے | په یقینی طور | پس پاکی یاده کړه | دَ خپل رب دَ نوم | چه لوئے دے

بالکل یقینی څیز دے نو (اے پیغمبره ! ته) دَ خپل رب دَ نامے تسبیح وایه چه لوئے دے

سُوْرَةُ الْمَعَارِجِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ اَرْبَعٌ وَّاَرْبَعُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

سورة معارج په مکه کښے نازل شوے | (شروع) دَ الله په نامه چه لوئے مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښے ٤٤ آیتونه او ٢ رکوع دی

دَ الله په نامه شروع چه لوئے مهربان دَ ډیر زیات رحم خاوند دے

سَاَلَ سَآئِلٌۢ بِعَذَابٍ وَّاقِعٍ ﴿١﴾ لِّلْكٰفِرِيْنَ لَيْسَ لَهٗ

وغوښتلو | یو غوښتونکی | هغه عذاب | چه واقع کیدونکے دے | په کافرانو | نشته دے | دَ دے

یو سوال کوونکی دَ هغه عذاب دَ واقع کیدو په حقله تپوس وکړو چه په کافرو به واقع کیږی. او دَ هغے څوک دفع

دَافِعٌ ﴿٢﴾ مِّنَ اللّٰهِ ذِى الْمَعَارِجِ ﴿٣﴾ تَعْرُجُ الْمَلٰٓئِكَةُ وَالرُّوْحُ اِلَيْهِ

څوک دفع کوونکے | دَ الله له طرف نه | چه خاوند دَ مرتبو دے | چه پورته ختیږی | فرښتے | او روح | دَ دهٔ طرف ته

کوونکے نشته . دَ الله تعالیٰ دَ طرف نه به وی چه دَ اوچتو درجو مالک دے. فرښتے او روح به ورته ورختیږی په داسے ورځ

فِىْ يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهٗ خَمْسِيْنَ اَلْفَ سَنَةٍ ﴿٤﴾ فَاصْبِرْ صَبْرًا جَمِيْلًا ﴿٥﴾

په هغه ورځ کښے | چه دے مقدار دَ هغے | پنځوس | زره | کاله | پس صبر کوه | صبر | ښهٔ

کښے چه دَ هغے اندازه به پنځوس زره کاله وی ، نو ته صبر کوه او ښهٔ صبر کوه.

اِنَّهُمْ يَرَوْنَهٗ بَعِيْدًا ﴿٦﴾ وَّنَرٰىهُ قَرِيْبًا ﴿٧﴾ يَوْمَ تَكُوْنُ السَّمَآءُ

بیشکه دوی | وینی هغه | لرے | او مونږ وینو هغه | نزدے | په هغه ورځ | چه شی به | آسمان

دوی ته دغه ورځ لرے ښکاری ، او مونږ ته نزدے ښکاری په دغه ورځ به آسمان دَ ویلی شوے

كَالْمُهْلِ ﴿٨﴾ وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ ﴿٩﴾ وَلَا يَسْـَٔلُ حَمِيمٌ

پهشان د ویلې شوې تلنې | او شي به | غرونه | پهشان د رنګ کړې وړۍ | او پوښتنه به نه کوي | (څوک) دوست

تانبې په شان وي. او غرونه به د رنګینې وړۍ په شان وي. او دوست به د دوست پوښتنه

حَمِيمًا ﴿١٠﴾ يُبَصَّرُونَهُمْ ۚ يَوَدُّ الْمُجْرِمُ لَوْ يَفْتَدِي مِنْ عَذَابِ

د بل دوست | دوئ به ګوري هغوئ ته | غواړي به | مجرم | چه کاش! | دې په بدل کښې ورکړي | له عذاب نه

نه کوي، سره د دې چه مخامخ به ورته ښودلے شي مجرم به په دغه ورځ ارزو کوي چه په څه طریقه د دغې ورځې د

يَوْمِئِذٍ بِبَنِيهِ ﴿١١﴾ وَصَاحِبَتِهِ وَأَخِيهِ ﴿١٢﴾ وَفَصِيلَتِهِ الَّتِي تُـْٔوِيهِ ﴿١٣﴾

د دغې ورځې | خپل ځامن | او خپله ښځه | او خپل ورور | او خپله قبیله | هغه چه | پناه به ئې ورکوله ده ته

عذاب نه د بچ کیدو د پاره (په بدله کښې) خپل ځامن ورکړي او خپله ښځه او خپل ورونړه هم او خپل خاندان په کوم کښې چه به دے

وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنْجِيهِ ﴿١٤﴾ كَلَّا ۖ إِنَّهَا لَظَىٰ ﴿١٥﴾ نَزَّاعَةً

او هغه څوک | چه په زمکه کښې دي | ټول | بیا | خلاصے ورکړي ده ته | هیڅکله نه | بیشکه هغه خوړیدونکې اور دے | راویستونکې د

اوسیدو او د ټولے زمکے استوګن خلق، بیا خپل ځان بچ کړي، (خو) هیڅکله نه، هغه داسے شعله ده چه (روغ

لِلشَّوَىٰ ﴿١٦﴾ تَدْعُو مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٧﴾ وَجَمَعَ فَأَوْعَىٰ ﴿١٨﴾

د څرمنو | رابلي به | هغه څوک | چه شا ئې کړې وي | او مخ ئې اړولے وي | او جمع ئې کړو (مال) | پس محفوظ ئې کړو

څرمن غورزوي. او هغه کس به ځان ته راغواړي چه شا کړے به ئې وه او مخ به ئې اړولو او مال ئې جمع کړو او هغه ئې سنبال کړو

إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا ﴿١٩﴾ إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا ﴿٢٠﴾ وَإِذَا

بیشکه انسان | پیدا شوے دے | بے صبره | هر کله چه | ورسیږي ده ته | تکلیف | نو فریاد کوونکے وي | او هر کله چه

یقیناً انسان بے صبره پیدا شوے دے، هر کله چه ورته تکلیف ورسیږي نو فریاد نه کوي، او چه دولت

مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا ﴿٢١﴾ إِلَّا الْمُصَلِّينَ ﴿٢٢﴾ الَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ

ورسیږي ده ته | خیر | نو شومتیا کوي | مګر | مونځ ګزار (خلق) | هغه کوم چه | په خپلو مونځونو باندې

ورته ملاؤ شي نو شومتیا کوي سوا د هغه مونځ ګزارو نه چه خپل مونځونه همیشه ادا

دَائِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَعْلُومٌ ﴿٢٤﴾ لِلسَّائِلِ

همیشه قائم وي | او هغه خلق چه | په مالونو د هغوئ کښې | حق | مقرر دے | د پاره د سوال کوونکي

کوي او د کومو په مالونو کښې چه حق مقرر دے د سوال کوونکو

وَالْمَحْرُومِ ﴿٢٥﴾ وَالَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ ﴿٢٦﴾ وَالَّذِينَ هُمْ

او د بے نوا | او هغه خلق چه | تصدیق کوي | د ورځې د جزا | او هغه خلق چه هغوئ

او د محتاجانو. او هغه خلق چه د بدلے په ورځ یقین ساتي او کوم چه د

مِنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ﴿٢٧﴾ إِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ ﴿٢٨﴾

له عذاب نه | د رب خپل | ویریږي | بیشکه | عذاب د رب د دوئ | بے خطره نه دے

خپل رب د عذاب نه ویریږي، حقیقت دا دے چه د دوئ د رب عذاب ډیر خطرناک دے

وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حٰفِظُونَ ﴿۲۹﴾ إِلَّا عَلٰٓى أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ

او هغه خلق چه | دوی | د شرمگاهونو خپلو | حفاظت کوونکی دی | مگر | د خپلو ښځو سره | یا هغو سره چه مالک دی

او څوک چه د خپل شرمگاه خیال ساتی. خو هغه! که د ښځو او وینځو نه ئے حفاظت

أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿۳۰﴾ فَمَنِ ابْتَغٰى وَرَآءَ ذٰلِكَ

د دوی ښی لاسونه (وینځے) | نو بیشکه دوی بانی | هیڅ ملامته نشته | پس څوک چه | غواړی | د دے نه سوا

نهٔ کوی نو په دے ملامته نهٔ دی. نو څوک چه د دے نه سوا خواهش وکړی

فَأُولٰٓئِكَ هُمُ الْعٰدُونَ ﴿۳۱﴾ وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمٰنٰتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رٰعُونَ ﴿۳۲﴾

پس دغه خلق | هم دوی دی | له حد نه تیریدونکی | او هغه کسان | چه دوی د امانتونو خپلو | او د وعدو خپلو | لحاظ ساتونکی دی

نو هم دا ے خلق له حد نه تیریدونکی دی. او څوک چه د خپلو امانتونو او وعدو خیال ساتی.

وَالَّذِينَ هُمْ بِشَهٰدٰتِهِمْ قَآئِمُونَ ﴿۳۳﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَلٰى صَلَاتِهِمْ

او هغه خلق چه دوی | په گواهو خپلو | قائم وی | او هغه خلق چه دوی | د مونځونو خپلو

او په خپلو گواهو باندے ټینگ ولاړ وی. او هغه چه د خپلو مونځونو حفاظت

يُحَافِظُونَ ﴿۳۴﴾ أُولٰٓئِكَ فِي جَنّٰتٍ مُّكْرَمُونَ ﴿۳۵﴾ فَمَالِ الَّذِينَ كَفَرُوا

حفاظت کوی | هم دا خلق | په باغونو کښے به وی | عزتمند به وی | پس څهٔ وشول | په کافرانو

کوی. هغوی به په جنتونو کښے په عزت ورنوځی. په دے کافرانو څهٔ چل شوے دے

قِبَلَكَ مُهْطِعِينَ ﴿۳۶﴾ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ عِزِينَ ﴿۳۷﴾ أَيَطْمَعُ

چه ستا طرف ته | رامنډے کوی | له ښی طرف نه | او د گس طرف نه | ډلے ډلے شوے | آیا طمع کوی

چه ستا طرف ته رامنډے کوی. د ښی اړخ او د گس غاړے نه ټولی ټولی جوړیږی. آیا په دوی کښے

كُلُّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ أَنْ يُّدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ ﴿۳۸﴾ كَلَّا إِنَّا خَلَقْنٰهُمْ

هر کس | له دوی نه | چه داخل به کړے شی | په باغ د نعمت کښے | هیڅ کلا نه | بیشکه مونږ | پیدا کړل دوی

هر کس دا اُمید لری چه دے به د نعمت په باغ کښے ورداخل کړی؟ نه هیڅ چه نه. مونږ دوی د هغے څیز

مِّمَّا يَعْلَمُونَ ﴿۳۹﴾ فَلَآ أُقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشٰرِقِ وَالْمَغٰرِبِ إِنَّا

له هغه څهٔ نه | چه دوی پرے پوهیږی | پس زهٔ قسم خورم | په رب | د مشرقونو | او مغربونو | بیشکه مونږ

نه پیدا کړی دی چه ټول ترے نه واقف دی. نو زما دِ قسم وی د مشرقونو او د مغربونو په رب چه مونږ دا

لَقٰدِرُونَ ﴿۴۰﴾ عَلٰٓى أَنْ نُّبَدِّلَ خَيْرًا مِّنْهُمْ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿۴۱﴾

خامخا قادر یو | په د خبره چه مونږ بدل کړو (مخلوق) | غوره | له دوی نه | او نهٔ | یو مونږ | عاجزه

قدرت لرو، چه د دوی په ځائے به د دوی نه ښهٔ خلق راولو او مونږ څهٔ بے وسه خو نهٔ یو.

فَذَرْهُمْ يَخُوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتّٰى يُلٰقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي

پس پریږده دوی | چه مشغول وی | او لوبے وکړی | ترڅو چه | ملاقات وکړی | د دوی د ورځے خپلے هغه ورځ | د کومے چه

پس تهٔ دوی د هغے پریږده چه په خپلو لوبو کښے مشغول پراتهٔ وی ترڅو چه هغه ورځ ورته را مخکښے شی د کومے چه ورسره

يُوعَدُونَ ﴿٤٢﴾ يَوْمَ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا كَأَنَّهُمْ

دوی سره وعده کولے شی | په هغه ورځ | چه راوبه ځی دوی | له قبرونو نه | په منډه | لکه چه دوی

وعده شوے ده . په کومه ورځ چه به دخپلو قبرونو نه په منډه منډه راوځی داسے چه لکه دوی

إِلَىٰ نُصُبٍ يُوفِضُونَ ﴿٤٣﴾ خَاشِعَةً أَبْصَارُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ

د یوے نخښے طرف ته | منډے وهی | ټیټے به وی | سترګے د دوی | خوربه وی په دوی | ذلت

د یوے نخښے طرف ته منډے وهی (په دغه ورځ به) د دوی سترګے ټیټے وی او ذلت به په دوی راخوروی

ذَٰلِكَ الْيَوْمُ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٤٤﴾

دا ده | هغه ورځ | د کومے چه | د دوی سره وعده کولے شی

هم دغه خو هغه ورځ ده د کومے چه به دوی سره وعده کولے شوه.

سُورَةُ نُوحٍ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ ثَمَانٌ وَعِشْرُونَ آيَةً وَفِيهَا رُكُوعَانِ | بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

سوره نوح په مکه کښے نازل شوه | په دے کښے ۲۸ آیتونه او ۲ رکوع دی | (شروع) د الله په نامه چه ډیر مهربان ډیر زیات رحم کونکے دے

د الله په نامه شروع چه ډیر مهربان ډیر زیات رحم خاوند دے

إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُمْ

بیشکه مونږ لیږلے وو | نوح | د هغه د قوم طرف ته | چه اُویروه | خپل قوم | وړاندې له دے نه | چه راشی په دوی باندې

مونږ (حضرت) نوح خپل قوم ته ولیږلو ، چه ته خپل قوم اُویروه وړاندې له دے نه چه عذاب

عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١﴾ قَالَ يَا قَوْمِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٢﴾

عذاب | دردناک | ده ووئیل | اے زما قومه! | بیشکه زهٔ | تاسو د پاره | ویروونکے یم | ښکاره

پرے راشی . هغهٔ ورته ووئیل چه اے زما قومه! زهٔ تاسو د پاره صفا صفا ویروونکے یم.

أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ وَأَطِيعُونِ ﴿٣﴾ يَغْفِرْ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ

چه عبادت وکړئ | د الله | او اویریږئ له ده نه | او حکم منئ زما | دے به وبخښی | تاسو د پاره | ګناهونه ستاسو

چه د الله تعالیٰ بندګی کوئ او د هغه نه اویریږئ او زما خبره منئ . هغه به ستاسو ګناهونه معاف کړی

وَيُؤَخِّرْكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُسَمًّى ۚ إِنَّ أَجَلَ اللَّهِ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ

او وروستو به کړی تاسو | تر وخت | مقرر پورے | بیشکه مقرر وخت | د الله | هر کله چه | راشی | نو وابه نه شی وروستو کیدے

او تر یو ټاکلی وخت پورے به مهلت درکړی . یقیناً د الله ټاکلے وخت چه یو ځل راشی نو (په هیڅ) نه اړولے کیږی

لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا

کاش! | تاسو پوهیدے | ده ووئیل | اے زما ربه! | بیشکه ما راوبللو | قوم خپل | شپه

اے کاش! چه تاسو پوهیدے . (نوح) ووئیل اے زما ربه! ما خپل قوم ته شپه او ورځ بلنه

وَنَهَارًا ﴿٥﴾ فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا ﴿٦﴾ وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ

او ورځ | پس زیاته نه کړه دوی ته | بلنے زما | مګر | تیښته | او بیشکه ما هروارے چه | راوبلل دوی

درکړه . خو زما بلنے (دین ته) د هغوی تیښته نوره هم زیاته کړه . او ما چه هر ځل هغوی راوبلل

ع ۲

وقف لازم

لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوٓا أَصَابِعَهُمْ فِىٓ ءَاذَانِهِمْ وَٱسْتَغْشَوْا

چه ته ئې بخښې دوی | نو کېښودې دوی | ګوتې خپلې | په غوږونو خپلو کښې | او راتاو کړې دوی

چه ورته بخښنه وکړې، نو هغوی خپلې ګوتې په غوږونو کښې ورکړے، او د خپلو څادرونو او کپړو نه

ثِيَابَهُمْ وَأَصَرُّوا وَٱسْتَكْبَرُوا ٱسْتِكْبَارًا ۝٧ ثُمَّ إِنِّىٓ دَعَوْتُهُمْ

جامې خپلې | او ضد ئې وکړو | او غرور ئې وکړو | ډیر لوئې | بیا بیشکه ما | راوبلل دوی

جامې را تاو کړې او (په خپله خبره) ټینګ شول او ځان ئې ډیر غټ وګڼلو، بیا ما هغوی په اوچت آواز

جِهَارًا ۝٨ ثُمَّ إِنِّىٓ أَعْلَنتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا ۝٩ فَقُلْتُ

په اوچت آواز | بیا بیشکه ما | په ښکاره ووئیل | دوئ ته | او په پټه م ووئیل | دوئ ته | په پټه | پس ما ووئیل

راوبلل، بیا م په څرګنده هم پوهه کړل، او ډیر په پټه م هم پوهه کړل. نو ورته م ووئیل

ٱسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُۥ كَانَ غَفَّارًا ۝١٠ يُرْسِلِ ٱلسَّمَآءَ عَلَيْكُم

بخښنه غواړئ | د خپل رب نه | بیشکه دے | دے | بخښونکے | دے به راولیږی | له آسمان نه | په تاسو باندې

چه د الله نه معافي غواړئ، هغه ډیر زیات بخښونکے دے. هغه به در باندې له آسمانه ډیر

مِّدْرَارًا ۝١١ وَيُمْدِدْكُم بِأَمْوَٰلٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَل لَّكُمْ جَنَّٰتٍ

پرله پسې باران | او مدد به وکړی ستاسو | په مالونو | او ځامنو سره | او جوړ به کړی | تاسو د پاره | باغونه

بارانونه ورووی. او د مالونو او د ځامنو په شکل کښې به ستاسو مدد وکړی او تاسو د پاره به باغونه جوړ کړی

وَيَجْعَل لَّكُمْ أَنْهَٰرًا ۝١٢ مَّا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا ۝١٣ وَقَدْ

او جوړ به کړی | تاسو د پاره | نهرونه | په تاسو څه شوی دی | چه تاسو یقین نه کوئ | د الله | په لوئې والی | او حال دا دے

او نهرونه به درله ورته وبهیوی. دا په تاسو څه شوی دی چه د الله په لوئې والی یقین نه کوئ او حال دا چه

خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا ۝١٤ أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ ٱللَّهُ سَبْعَ سَمَٰوَٰتٍ

چه پیدا ئې کړئ تاسو | په څو څو شانه | آیا نه دی کتلی تاسو | چه څنګه | پیدا کړل | الله | اووه | آسمانونه

هغه په څو څو شان پیدا کړی یئ. آیا تاسو نه وینئ چه الله تعالی څنګه اووه آسمانونه لاندې باندې

طِبَاقًا ۝١٥ وَجَعَلَ ٱلْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ ٱلشَّمْسَ سِرَاجًا ۝١٦

د یو بل د پاسه | او ده جوړه کړله | سپوږمۍ | په دے کښې | روښانه | او جوړ ئې کړلو | نمر | ډیوه

جوړ کړی دی، او سپوږمۍ ئې پکښې روښانه او نمر ئې پکښې ډیوه کړے دے.

وَٱللَّهُ أَنۢبَتَكُم مِّنَ ٱلْأَرْضِ نَبَاتًا ۝١٧ ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ

او الله | راو ټوکولئ تاسو | له زمکے نه | په راټوکولو سره | بیا به واپس کړی تاسو | په دے کښې | او بیا به راو باسی تاسو

او الله تاسو د زمکے نه په خاص طریقه راټوکولی یئ، بیا به مو دے ته پسته بوځی، او بیا به مو د دے

إِخْرَاجًا ۝١٨ وَٱللَّهُ جَعَلَ لَكُمُ ٱلْأَرْضَ بِسَاطًا ۝١٩ لِّتَسْلُكُوا مِنْهَا

په دوباره راویستو سره | او الله | جوړه کړله | تاسو د پاره | زمکه | یو فرش | چه تاسو روان یئ | د دے

نه بهر راو باسی. او الله تعالی درله زمکه فرش کړے دے. چه تاسو د هغے په ارتو لارو

سُبُلًا فِجَاجًا ﴿٢٠﴾ قَالَ نُوحٌ رَّبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي وَاتَّبَعُوا

په لارو کښې | چه کشاده دی | وو ئیل | نوح | اے زما ربه! | بیشکه دوی | نافرمانی وکړه زما | او پیروی وکړه دوی

کښې روان یئ. حضرت نوح وو ئیل چه اے زما ربه! دوی زما نافرمانی وُکړه او دَ هغه چا په

مَن لَّمْ يَزِدْهُ مَالُهُ وَوَلَدُهُ إِلَّا خَسَارًا ﴿٢١﴾ وَمَكَرُوا مَكْرًا

دَ هغه چا | چه نهٔ دَ زیات کړې دَه ته | مال دَ دهٔ | او اولاد دَ دهٔ | مگر | نقصان | او دوی چال وُچلولو | چال

لاره روان شول چه مال او اولاد ورته تش تاوان ورکړے دے. او دوی غټ غټ

كُبَّارًا ﴿٢٢﴾ وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا

ډیر زبردست | او دوی وو ئیل | هیڅ کله پرې نږدئ | معبودان خپل | او هیڅ کله پرې نږدئ | ود | او نه | سواع

مکرونه وکړل او دوی (یو بل ته) وُوئیل چه خپل معبودان بالکل مهٔ پریږدئ او مهٔ پریږدئ ود او سواع

وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ﴿٢٣﴾ وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا تَزِدِ

او نه یغوث | او یعوق | او نسر | او بیشکه | دوی بے لارے کړل | ډیر خلق | او ته مهٔ ډیروه

او نهٔ یغوث او یعوق او نسر. او دوی (خان سره) ډیر خلق گمراه کړل او ته دَ دے

الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا ﴿٢٤﴾ مِّمَّا خَطِيئَاتِهِمْ أُغْرِقُوا فَأُدْخِلُوا نَارًا

ظالمانو خلقو ته | مگر گمراهی | په وجه دَ جرمونو خپلو | غرق کړے شول دوی | بیا داخل کړے شول دوی | په اور کښې

ظالمانو گمراهی نوره هم سوا کړه. نو دَ خپلو گناهونو په سبب هغوی ډوب کړے شول نو اور ته ورسیدل

فَلَمْ يَجِدُوا لَهُم مِّن دُونِ اللَّهِ أَنصَارًا ﴿٢٥﴾ وَقَالَ نُوحٌ رَّبِّ

پس دوی بیا نهٔ موندو | خان دَ پاره | سوا دَ الله نه | څوک مددگار | او وو ئیل | نوح | اے زما ربه!

نو دَ الله په مقابله کښې هیڅوک ئے مددگار وُنهٔ موندل. او نوح داهم وو ئیل چه اے زما ربه!

لَا تَذَرْ عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ﴿٢٦﴾ إِنَّكَ إِن تَذَرْهُمْ

مهٔ پریږده | په زمکه باندې | له کافرانو نه | څوک او سیدونکے | بیشکه ته | که چرے پریږدے دوی

ته دَ زمکے په مخ دَ کافرانو یو استوګن هم باقي پرے نهٔ ږدے. که دوی پریږدے نو لګیا به

يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا ﴿٢٧﴾ رَّبِّ

نو بے لارې به کړی | بندګان ستا | او دوی به نهٔ زیږوی | مگر | بدکاره | کافران | اے زما ربه!

وی ستا بندګان به گمراه کوی او چه کوم زیږون کوی نو هغه به هم بدعمله کافر (اولاد) وی. اے زما ربه!

اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَن دَخَلَ بَيْتِيَ مُؤْمِنًا

وُبخښه | ما | او پلار او مور زما | او هغه څوک | چه داخل شی | زما په کور کښې | مؤمن

ما وُبخښه او زما پلار او مور وُبخښه او څوک چه زما کور ته دَ مؤمن په حیث رانښوتو

وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ۖ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا ﴿٢٨﴾

او مؤمنانو سړی | او مؤمنانے ښځے | او مهٔ زیاتوه | ظالمانو دَ پاره | مگر | بربادی

او ټول مؤمنان او ټولے مؤمنانے وُبخښه! او دَ دے کافرانو خو تباهي نوره زیاته کړه.

سُوْرَةُ الْجِنِّ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ ثَمَانٌ وَّعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

سورہ جن په مکه کښے نازل شوې ده په دې کښے ۲۸ آيتونه او ۲ رکوع دي

(شروع) د الله په نامه چه ډېر مهربان ډېر زيات رحم کوونکے دے

د الله تعالىٰ په نامه شروع کوم چه ډېر مهربان ډېر زيات رحم کوونکے دے

قُلْ اُوْحِيَ اِلَيَّ اَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنِّ فَقَالُوْٓا اِنَّا سَمِعْنَا

ووايه | وحى راولېږلے شوه | زما طرفته | چه دا واورېدلو | يو ډلے | له پېريانو نه | پس دوى ووئيل | بيشکه موږ واورېدلو

(اے رسوله) ووايه چه ما ته وحى راغلې ده چه د پېريانو يو ټولى قرآن واورېدلو ، نو ووئے وئيل چه موږ عجيبه

قُرْاٰنًا عَجَبًا ۝١ يَّهْدِيْٓ اِلَى الرُّشْدِ فَاٰمَنَّا بِهٖ ۚ وَلَنْ نُّشْرِكَ

قرآن | عجيبه | چه هدايت کوى | سمے لارے طرفته | پس ايمان راوړو موږ | په دے | او هيڅکله به موږ شريک نه کړو

قرآن واورېدو ، چه سمے لارے ته بلنه کوى ، نو ايمان مو پرے راوړو . او موږ به خپل رب سره

بِرَبِّنَآ اَحَدًا ۝٢ وَّاَنَّهٗ تَعٰلٰى جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً

د خپل رب سره | هيڅوک | او دا چه اوچت دے | شان | زموږ د رب | نه دے نيولے ده | ښځه

(اوس) هيڅوک نه شريکوو . او دا چه زموږ د رب شان ډېر لوئے دے ، هغه نه څوک ښځه کړے ده .

وَّلَا وَلَدًا ۝٣ وَّاَنَّهٗ كَانَ يَقُوْلُ سَفِيْهُنَا عَلَى اللّٰهِ شَطَطًا ۝٤

او نه اولاد | او دا چه | وئيل به | له موږ نه بے وقوف | په الله باندې | دروغ

او نه (ئے) اولاد (نيولے) . او دا چه زموږ کم عقلو به د الله تعالىٰ په حقله د حق نه زيات خبرے کولے .

وَّاَنَّا ظَنَنَّآ اَنْ لَّنْ تَقُوْلَ الْاِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا ۝٥ وَّاَنَّهٗ

او موږ گمان کړے وو | چه هيڅ کله به نه وائي | انسانان | او پېريان | په الله باندې | دروغ | او دا چه

او زموږ خو دا خيال وو چه انسانان او پېريان به د الله تعالىٰ په حقله هيڅ دروغ نه جوړوى ،

كَانَ رِجَالٌ مِّنَ الْاِنْسِ يَعُوْذُوْنَ بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوْهُمْ

وو څه خلق | له بنيادمو نه | چه پناه به ئے غوښتله | په سړو | د پېريانو | نو هغوى زياته کړے وه دوى

او دا چه به بنيادمو کښے ډېر کسان داسے هم تېر شوى دى چه هغوى به د ځنے سړو د پېريانو په ذريعه پناه غوښتله نو د موږ

رَهَقًا ۝٦ وَّاَنَّهُمْ ظَنُّوْا كَمَا ظَنَنْتُمْ اَنْ لَّنْ يَّبْعَثَ

سرکشى | او دا چه هغوى هم | (داسے) خيال کولو | لکه چه | تاسو خيال کوئ | چه | هيڅ کله به دوباره نه راپاڅوى

غرور ئے نور هم زيات کړو ، او د هغوى هم دا گمان وو لکه چه تاسو گمان نه کوئ چه الله تعالىٰ به هيڅوک بيا نه راژوندى

اللّٰهُ اَحَدًا ۝٧ وَّاَنَّا لَمَسْنَا السَّمَآءَ فَوَجَدْنٰهَا مُلِئَتْ حَرَسًا شَدِيْدًا

الله | هيڅوک | او دا چه موږ | لاس پورې | آسمان ته | پس موږ بيا موندلو دا | ډک شوے | په سختو څوکيدارانو

کوى . او دا چه موږ د آسمان تلاشى واخسته نو هغه موږ د ډېرو څوکيو او د شعلو نه ډک

وَّشُهُبًا ۝٨ وَّاَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ ۖ فَمَنْ يَّسْتَمِعِ

او شعلو سره | او دا چه موږ به | کښيناستلو | د دے | په ځايونو باندې | د پاره د اورېدلو | پس څوک چه | اورى

بيا موندلو . او دا چه موږ به د آسمان په ځنے ځايونو د خبرو د اورېدو د پاره کښيناستلو نو اوس چه څوک ځنے

الْاٰنَ يَجِدْ لَهٗ شِهَابًا رَّصَدًا ۹ وَّاَنَّا لَا نَدْرِيْٓ اَشَرٌّ اُرِيْدَ

اوس | نو ومومي بيا موږ خپل ځان ته پاره | لوی شعله | تيار کړے شوے | او دا چه | موږ نه پوهيږو | آيا د شر بدي | اراده شوې ده

اوس چه ئې څوک غوږ ونيسي نو يو ه شعله تيار ه بيا مومي . او موږ په دے نه پوهيږو چه د دے نه د زمکه استوګنو ته

بِمَنْ فِي الْاَرْضِ اَمْ اَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا ۱۰ وَّاَنَّا مِنَّا

د هغه چا سره | چه په زمکه کښے دی | يا اراده کړے ده | دوی سره | د دوی رب | د هدايت | او دا چه له موږ نه

ضرر رسول مراد دی که ئې نه خپل رب ورته هدايت کول غواړي . او دا چه په موږ کښے

الصّٰلِحُوْنَ وَمِنَّا دُوْنَ ذٰلِكَ ؕ كُنَّا طَرَآئِقَ قِدَدًا ۱۱ وَّاَنَّا

(څه) نيک خلق دی | او له موږ نه | (څه) د دے نه علاوه دی | وو موږ | په مختلفو طريقو باندې | او دا چه موږ

نيکان هم تيرشوی دی او بل قسم خلق هم . (غرض دا چه) موږ په مختلفو لارو چارو روان وو او موږ په دے

ظَنَنَّآ اَنْ لَّنْ نُّعْجِزَ اللّٰهَ فِي الْاَرْضِ وَلَنْ نُّعْجِزَهٗ هَرَبًا ۱۲

ګمان کړے دے | چه موږ به هيڅ کله عاجزه نه کړو | الله | په زمکه کښے | او موږ به هيڅ کله عاجزه نه کړو ئې | په تيښته

پوهه شوی يو چه موږ د زمکے په مخ (هيڅ ځائے کښے) الله عاجزه کولے نه شو او نه تر ے نه په تيښته خلاصيدے شو

وَّاَنَّا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدٰٓى اٰمَنَّا بِهٖ ؕ فَمَنْ يُّؤْمِنْ بِرَبِّهٖ

او بيشکه | هر کله چه | موږ واوريدو | هدايت | نو موږ ايمان راوړو | په هغے | پس څوک چه | ايمان راوړي | په رب خپل

او دا چه موږ د هدايت خبره واوريده نو ايمان پرے راوړو . نو څوک چه په خپل رب ايمان راوړي

فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَّلَا رَهَقًا ۱۳ وَّاَنَّا مِنَّا الْمُسْلِمُوْنَ وَمِنَّا

نو ويره به نه ويريږي | له نقصان نه | او نه له ظلم نه | او بيشکه ځينے له موږ نه | فرمانبردار دی | او ځينے له موږ نه

نو هغه سره نه خو د نقصان ويره وی او نه د زياتي . او په موږ کښے ځينے مسلمانان دی ، او ځينے

الْقٰسِطُوْنَ ؕ فَمَنْ اَسْلَمَ فَاُولٰٓئِكَ تَحَرَّوْا رَشَدًا ۱۴ وَاَمَّا

ظالمان دی | نو څوک چه | فرمانبردار شول | نو دا ے خلق | بيا موندلے | نيغه لاره | او هغه چه

بے لارے دی ، نو چا چه اسلام قبول کړو نو هغوی د نيکئ سمه لار راو پيسته . او څوک چه (د اسلام نه)

الْقٰسِطُوْنَ فَكَانُوْا لِجَهَنَّمَ حَطَبًا ۱۵ وَّاَنْ لَّوِ اسْتَقَامُوْا عَلَى الطَّرِيْقَةِ

ظالمان دی | پس وی به دوی | د پاره د دوزخ | خشاک | او دا چه | که چرے | دوی قائم وسيږي | په نيغه لاره

بے لارے شو نو هغوی د دوزخ خشاک شو ، او که دا خلق په سمه لاره ولاړ پاتے وے

لَاَسْقَيْنٰهُمْ مَّآءً غَدَقًا ۱۶ لِّنَفْتِنَهُمْ فِيْهِ ؕ وَمَنْ يُّعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ

نو خامخا به څښولے و موږ په دوی | اوبه ډيرے | چه موږ دوی و آزمايو | په دے کښے | او څوک چه مخ واړوی | له ذکر نه

نو موږ به په پريمانه اوبو خړوب کړی وو چه د دوی آزميښت پرے وکړو او څوک چه د خپل رب د ذکر نه مخ

رَبِّهٖ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا ۱۷ وَّاَنَّ الْمَسٰجِدَ لِلّٰهِ فَلَا تَدْعُوْا

د رب خپل | هغه به ئې داخل کړي | په عذاب | سخت کښے | او دا چه | جماتونه | الله د پاره دی | نو تاسو مه بلئ

واړوی نو الله به ئې سخت عذاب ته ور ننباسي او دا چه جماتونه خو هم د الله (د عبادت) د پاره دی نو الله سره د

مَعَ اللّٰهِ اَحَدًا ۱۸ وَّاَنَّهٗ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللّٰهِ یَدْعُوْهُ كَادُوْا

د الله سره | بل څوک | او دا چه | هر کله | ودریدو | بنده د الله | چه دے راوبلی | نو نزدے وه

بل هیڅوا بلنه مه کوئ . او دا چه د الله تعالیٰ (خاص) بنده د هغهٔ عبادت ته ودریږی ، نو دا

یَكُوْنُوْنَ عَلَیْهِ لِبَدًا ۱۹ قُلْ اِنَّمَاۤ اَدْعُوْا رَبِّیْ وَلَاۤ اُشْرِكُ بِهٖۤ

چه دا (پیریان) شی | په ده باندے | راچمبر | وو وایه | بیشکه | زهٔ رابلم | رب خپل | او نهٔ شریکوم | د ده سره

(پیریان) پرے راچمبر شی . ته ووایه چه زهٔ خو بس د خپل رب عبادت کوم او هغهٔ سره زهٔ هیڅوک نهٔ

ع ۱۹/۱۱ اَحَدًا ۲۰ قُلْ اِنِّیْ لَاۤ اَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَّلَا رَشَدًا ۲۱

هیڅوک | وو وایه | بیشکه زهٔ | اختیار نهٔ لرم | تاسو د پاره | د څهٔ نقصان | او نهٔ | د څهٔ بنیګړے .

شریکوم . ته ووایه چه زهٔ ستاسو په حقله نهٔ د ضرر اختیار لرم او نه د هدایت .

قُلْ اِنِّیْ لَنْ یُّجِیْرَنِیْ مِنَ اللّٰهِ اَحَدٌ ۙ۬ وَّلَنْ اَجِدَ مِنْ دُوْنِهٖ

ووایه | بیشکه ما به | هیڅ کله بچ نهٔ کړے شی | د الله نه | هیڅوک | او هیڅ کله به زهٔ بیا نهٔ موم | بے له ده نه

ته ووایه چه ما له د الله تعالیٰ نه هیڅوک پناه راکولے نهٔ شی او نهٔ د هغهٔ نه سوا بل څوک

مُلْتَحَدًا ۲۲ اِلَّا بَلٰغًا مِّنَ اللّٰهِ وَرِسٰلٰتِهٖ ؕ وَمَنْ یَّعْصِ اللّٰهَ

څهٔ د پناه ځائے | سوا د رسولو (د حکم) | له طرفه د الله نه | او د ده د پیغامونو | او څوک چه | نافرمانی وکړی | د الله

پشت پناه مومولے شم . البته زما کار د الله حکمونو او د ده پیغامونه رسول دی او څوک چه د الله او د ده د رسول

وَرَسُوْلَهٗ فَاِنَّ لَهٗ نَارَ جَهَنَّمَ خٰلِدِیْنَ فِیْهَاۤ اَبَدًا ۲۳ حَتّٰۤی

او د ده د رسول | نو بیشکه د ده د پاره | اور دے | د دوزخ | همیشه به وی | په هغے کښے | تل ترتله | تر دے چه

نافرمانه شی ، نو هغهٔ له د دوزخ اور مقرر دے چه تل ترتله به پکښے اوسیږی . تر دے چه

اِذَا رَاَوْا مَا یُوْعَدُوْنَ فَسَیَعْلَمُوْنَ مَنْ اَضْعَفُ

هر کله | هغه ووینی | هغه څهٔ | چه د دوی سره ئے وعده کولے شی | نو دوی به ویرزر پوهه شی | چه د چا | کمزوری دی

هر کله چه هغوی هغه (عذاب) ووینی د کوم چه ورسره وعده ده نو هغه وخت به هغوی پوهه شی چه د چا مددګاران

نَاصِرًا وَّاَقَلُّ عَدَدًا ۲۴ قُلْ اِنْ اَدْرِیْۤ اَقَرِیْبٌ مَّا تُوْعَدُوْنَ

مددګاران | او کم دی | په شمیر کښے ؟ | ووایه | زهٔ نهٔ پوهیږم | چه آیا نزدے دے | هغه څیز | چه تاسو سره ئے وعده کولے شی

کمزوری دی او د چا شمیره کمه ده ؟ ته ووایه چه ما ته معلومه نهٔ ده چه تاسو سره د کوم څیز نوطکیری

اَمْ یَجْعَلُ لَهٗ رَبِّیْۤ اَمَدًا ۲۵ عٰلِمُ الْغَیْبِ فَلَا یُظْهِرُ

یا | مقرربه کړی | د دے د پاره | زما رب | یوه زمانه لرے | هغه پوهه دے | په غیبو | پس هغه نهٔ خبروی

هغه نزدے راغلے دے یا زما رب هغے له اوږده میعاد ایښے دے ، هغه په غیبو خبر دے پس هغه په غیبو

عَلٰی غَیْبِهٖۤ اَحَدًا ۲۶ اِلَّا مَنِ ارْتَضٰی مِنْ رَّسُوْلٍ فَاِنَّهٗ یَسْلُكُ

په غیبو باندے | هیڅوک | مګر | هغه څوک | چه غوره ئے کړی (الله) | له رسولانو نه | نو بیشکه هغه | روانوی

هیڅوک نهٔ خبروی . هو! چه یو غوره پیغمبر ته (د غیبو خبرورکول غواړی) نو د هغهٔ وړاندے

مِنۡۢ بَيۡنِ يَدَيۡهِ وَمِنۡ خَلۡفِهٖ رَصَدًا ۙ﴿٢٧﴾ لِّيَعۡلَمَ اَنۡ قَدۡ اَبۡلَغُوۡا رِسٰلٰتِ

وړاندې له هغهٔ نه | او وروستو له هغهٔ نه | محافظ (فرښتې) | چې دې معلوم کړي | چې دوی رسولي دي | پيغامونه

وروستو محافظان راولېږي ، چې هغهٔ ته ښکاره شي چې هغوی د خپل رب پيغامونه

رَبِّهِمۡ وَاَحَاطَ بِمَا لَدَيۡهِمۡ وَاَحۡصٰى كُلَّ شَىۡءٍ عَدَدًا ﴿٢٨﴾

د رب خپل | او دهٔ احاطه کړې ده | د هغهٔ | چې دوی سره دي | او دهٔ شمېرلې دے | هر څيز | په شمېر

ورسول او الله تعالیٰ د هغوی د ټولو معاملو په علم سره احاطه کړې ده او هغهٔ هر څيز شمېرلے دے .

ع ٢ / ١٢

سُوۡرَةُ الۡمُزَّمِّلِ مَكِّيَّةٌ وَّهِىَ | بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيۡمِ | عِشۡرُوۡنَ اٰيَةً وَّفِيۡهَا رُكُوۡعَانِ

سورهٔ مزمل په مکه کښې نازل شو | (شروع) د الله په نامه چې ډېر مهربان ډېر زيات رحم کوونکے دے | او په دې کښې ٢٠ آيتونه او ٢ رکوع دي

د الله په نامه شروع چې ډېر مهربان د ډېر زيات رحم خاوند دے

يٰۤاَيُّهَا الۡمُزَّمِّلُ ۙ﴿١﴾ قُمِ الَّيۡلَ اِلَّا قَلِيۡلًا ۙ﴿٢﴾ نِّصۡفَهٗۤ اَوِ انۡقُصۡ مِنۡهُ

اے په جامو کښې ځان رانغښتونکيه! | قيام کوه | د شپې | مګر | لږ | د دې نيمه | يا کمه کړه | له دې نه

اے چې ځان دې په جامو کښې نغښتے دے، د شپې (په مانځه کښې) ودرېږه سوا د لږې شپې نه. يعنې نيمه شپه يا د دې نه (هم) څه کمه

قَلِيۡلًا ۙ﴿٣﴾ اَوۡ زِدۡ عَلَيۡهِ وَرَتِّلِ الۡقُرۡاٰنَ تَرۡتِيۡلًا ؕ﴿٤﴾ اِنَّا سَنُلۡقِىۡ عَلَيۡكَ

لږه (حصه) | يا زيات کړه | په دې باندې | او لوله | قرآن | ښهٔ صفا صفا | بېشکه موږ به را اچوو | په تا باندې

(د دريږه) يا څهٔ لږ څه سوا کړه ، او قرآن ښهٔ صفا صفا لوله ، موږ په تا باندې يو درون کلام

قَوۡلًا ثَقِيۡلًا ﴿٥﴾ اِنَّ نَاشِئَةَ الَّيۡلِ هِىَ اَشَدُّ وَطۡاً وَّاَقۡوَمُ

کلام | ډېر درون | بېشکه | راويښېدل | د شپې | دا | ډېر زيات | پامال کوونکے د (نفس) | او زيات درست دي

را اچوو . بېشکه د شپې راپاڅېدل (نفس) په سختۍ سره پامال کوي او کومه خبره چې د خلې نه وځي

قِيۡلًا ؕ﴿٦﴾ اِنَّ لَكَ فِى النَّهَارِ سَبۡحًا طَوِيۡلًا ؕ﴿٧﴾ وَاذۡكُرِ اسۡمَ رَبِّكَ

(په دې کښې) خبره | بېشکه | ستا څو | په ورځ کښې | مشغولتيا ده | ډېره | او ياده کړه | نامه | د خپل رب

درسته وځي ، بېشکه چې ستا څو د ورځې هم ډېره مشغولتيا ده . او ته د خپل رب د نوم ذکر کوه .

وَتَبَتَّلۡ اِلَيۡهِ تَبۡتِيۡلًا ؕ﴿٨﴾ رَبُّ الۡمَشۡرِقِ وَالۡمَغۡرِبِ لَاۤ اِلٰهَ

او راجدا شه | د دهٔ طرف ته | په راجدا کېدو سره | دے رب د | د مشرق | او د مغرب | بل معبود نشته

او ټول پرېږده (ټولو نه جدا شه) هم دهٔ ته توجه وکړه. دے د مشرق او د مغرب رب دے ، بې له دهٔ بل معبود

اِلَّا هُوَ فَاتَّخِذۡهُ وَكِيۡلًا ﴿٩﴾ وَاصۡبِرۡ عَلٰى مَا يَقُوۡلُوۡنَ وَاهۡجُرۡهُمۡ هَجۡرًا

مګر هم دے دے | پس ونيسه دے | کارساز | او صبر کوه | په هغهٔ | چې دوی ئې وائي | او پرېږده دوی | په پرېښودو

نشته نو هم دے خپل کارساز کړه . او د دوی په وينا ګانو صبر کوه او په ښکلي (مناسبه) طريقه ترې

جَمِيۡلًا ﴿١٠﴾ وَذَرۡنِىۡ وَالۡمُكَذِّبِيۡنَ اُولِى النَّعۡمَةِ وَمَهِّلۡهُمۡ قَلِيۡلًا ﴿١١﴾ اِنَّ

ښو سره | او پرېږده ما | او دروغ ګڼړونکي | خاوندان د نعمت | او مهلت ورکړه دوی ته | لږ | بېشکه

نه جدا شه ، او ما پرېږده او دا دروغ ګڼړونکي د نعمتونو خاوندان پرېږده او دوی ته لږ مهلت ورکړه . بېشکه

لَدَيْنَآ اَنْكَالًا وَّجَحِيْمًا ﴿١٢﴾ وَّطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ وَّعَذَابًا اَلِيْمًا ﴿١٣﴾

موږ سره دي | بیړۍ | او بلیږ ونګه اور | او طعام | په مرۍ کښې انښتونکے | او عذاب | دردناک

موږ سره خو بس زولنې او دوزخ دے . او په مرۍ کښې انښتونکے خوراک دے او دردناک عذاب دے .

يَوْمَ تَرْجُفُ الْاَرْضُ وَالْجِبَالُ وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَثِيْبًا مَّهِيْلًا ﴿١٤﴾

په هغه ورځ | چه ږوږو قیږي | زمکه | او غرونه | او شي | غرونه | ویرې د ریګ | روان

دا په هغه ورځ چه زمکه او غرونه به ږوږو قیږي او غرونه به د ریګ په شان الوزي .

اِنَّآ اَرْسَلْنَآ اِلَيْكُمْ رَسُوْلًا ۙ شَاهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَآ اَرْسَلْنَآ

بیشکه موږ را لیږلے دے | ستاسو طرف ته | یو رسول | ګواهي ورکوونکے | په تاسو باندې | لکه چه | موږ لیږلے وو

موږ تاسو ته یو رسول را لیږلے دے ، په تاسو موګواه کړو ، لکه چه فرعون ته موږ یو

اِلٰى فِرْعَوْنَ رَسُوْلًا ﴿١٥﴾ فَعَصٰى فِرْعَوْنُ الرَّسُوْلَ فَاَخَذْنٰهُ اَخْذًا

د فرعون طرف ته | یو رسول | پس نافرماني وکړه | فرعون | د هغه پیغمبر | نو موږ ونیولو دے | په نیولو

رسول لیږلے وو ، نو فرعون د هغه رسول نافرماني وکړه ، نو موږ ډیر کلک

وَّبِيْلًا ﴿١٦﴾ فَكَيْفَ تَتَّقُوْنَ اِنْ كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَّجْعَلُ الْوِلْدَانَ

سخت سره | پس څنګه به | تاسو بچ کیږئ | که چرے | تاسو هم انکار وکړو | د هغې ورځنه | چه کړي به | هلکان

راونیولو ، نو تاسو به د هغې ورځې (د مصیبت) نه څنګه ځان بچ کوئ چه بچي به (د ویرے نه) بوډا کان

شِيْبًا ﴿١٧﴾ ۨ السَّمَآءُ مُنْفَطِرٌ ۢ بِهٖ ؕ كَانَ وَعْدُهٗ مَفْعُوْلًا ﴿١٨﴾ اِنَّ هٰذِهٖ

زاړه | آسمان به | څیري په سره | ده | وعده د ده | پوره کیدونکے | بیشکه | دا

کړي . او آسمان به پرے را څیلیږي ، د الله وعده به ضرور پوره کیږي ، دا (قرآن) یو

تَذْكِرَةٌ ۚ فَمَنْ شَآءَ اتَّخَذَ اِلٰى رَبِّهٖ سَبِيْلًا ﴿١٩﴾ اِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ

نصیحت دے | پس څوک چه | غواړي | جوړه دې کړي | خپل رب طرف ته | لاره | بیشکه ستا رب | پوهیږي

نصیحت دے . نو چه د چا زړه غواړي د خپل رب لاره د اختیار کړي ، ستا رب ته ښه معلومه

اَنَّكَ تَقُوْمُ اَدْنٰى مِنْ ثُلُثَيِ الَّيْلِ وَنِصْفَهٗ وَثُلُثَهٗ وَطَآئِفَةٌ

په دے چه ته پاڅې | نزدے | دوه ته د دریو حصو نه | د شپے | او نیمه شپه | او دریمه حصه | او یوه ډله

ده چه ته او ستا ملګري د شپے په دریو کښې تر دوو برخو او کله تر نیمے شپے او کله تر

مِّنَ الَّذِيْنَ مَعَكَ ؕ وَاللّٰهُ يُقَدِّرُ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ ؕ عَلِمَ اَنْ

له هغو کسانو نه | چه تا سره دي | او الله | اندازه کوي | د شپے | او د ورځې | پوهیږي الله چه

دریمے برخے ولاړ یئ . او د شپے ورځے سمه اندازه یوازے الله کوي ، هغه ته معلومه ده چه

لَّنْ تُحْصُوْهُ فَتَابَ عَلَيْكُمْ فَاقْرَءُوْا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْاٰنِ ؕ عَلِمَ

هرګز د انکار نه تاسو سره کولے نه شئ | نو ده رحم وکړو | په تاسو | پس لولئ | هغه څه | چه آسان وي | له قرآن نه | پوهه دے

تاسو د اکار تر سره کولے نه شئ نو توجه ئے درته وکړه نو چه څومره قرآن په آسانه لوستے شئ هومره لولئ ، هغه ته دا هم

ع ١٢

أَنْ سَيَكُونُ مِنكُم مَّرْضَىٰ ۙ وَآخَرُونَ يَضْرِبُونَ فِي الْأَرْضِ

په دے چه وی به | ځنې له تاسو نه | بیماران | او ځنې نور خلق هم | چه سفر به کوی | په زمکه کښې

معلومه ده چه څوک به در کښې ناجوړه وی او څوک به په زمکه کښې په سفر وتلی وی چه د الله تعالیٰ

يَبْتَغُونَ مِن فَضْلِ اللَّهِ ۙ وَآخَرُونَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ

لټوی به | فضل | د الله | او ځنې نور خلق | چه جنګ به کوی | په لاره کښې

فضل (روزی) به لټوی ۔ او ځنې خلق به د الله تعالیٰ په لاره کښې جهاد

اللَّهِ ۖ فَاقْرَءُوا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ ۚ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ

د الله | پس لولئ | هغه څه | چه آسان وی | له دے نه | او قائم لرئ | مونځ | او ادا کوئ | زکوٰة

کوی نو تاسو چه څومره قرآن په آسانئ لوستلے شئ هومره لولئ او د مونځ پابندی کوئ او زکوٰة ورکوئ

وَأَقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا ۚ وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُم مِّنْ خَيْرٍ

او قرض ورکوئ | الله ته | قرض | ښه | او څه چه | تاسو وړاندې لیږئ | د خپلو ځانونو د پاره | له نیکئ نه

او د الله تعالیٰ په لاره کښې په خوشحالئ خرچ کوئ او هر څه نیکی چه مو د ځان نه وړاندې ولیږله

تَجِدُوهُ عِندَ اللَّهِ هُوَ خَيْرًا وَأَعْظَمَ أَجْرًا ۚ وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ ۖ

نو بیا به مومئ هغه | د الله سره | هم هغه | غوره | او ډیر لوئے دے | په اجر کښې | او بخښنه غواړئ | د الله نه

نو الله تعالیٰ ته د رسیدو سره به ئے د هغے نه ښه او په اجر کښې زیات بیا مومئ او د الله تعالیٰ نه بخښنه غواړئ

إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٠﴾

بیشکه | الله | بخښونکے | مهربان دے

یقیناً الله تعالیٰ ډیر بخښونکے رحم کوونکے دے

۲ ع ۱۴

سُورَةُ الْمُدَّثِّرِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ سِتٌّ | بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ | وَخَمْسُونَ آيَةً وَفِيهَا رُكُوعَانِ

سورة مدثر په مکه کښې نازل شوې | (شروع) د الله په نامه چه ډیر مهربان ډیر زیات رحم کوونکے دے | په دے کښې ۵۲ آیتونه او دوه رکوع دی

د الله په نامه شروع چه ډیر مهربان ډیر زیات رحم خاوند دے

يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ ﴿١﴾ قُمْ فَأَنذِرْ ﴿٢﴾ وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ ﴿٣﴾ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ ﴿٤﴾

اے په جامه کښې ځان رانغښتونکیه! | پاڅه | پس او ویروه | او د رب خپل | لوئی بیان کړه | او جامے خپلے | پاکے کړه ۔

اے چه ځان دې په جامه کښې رانغښتے دے پاڅه او خلق او ویروه او د خپل رب لوئی بیان کړه او خپلے جامے پاکے ساته ۔

وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ ﴿٥﴾ وَلَا تَمْنُن تَسْتَكْثِرُ ﴿٦﴾ وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ﴿٧﴾

او پلیتئ نه | جدا وسیږه | او احسان مه کوه | چه زیات بیرته غواړے | او د خپل رب د پاره | صبر کوه ۔

او د ګندګئ نه لرے وسیږه او داسے احسان مه کوه چه زیات عوض پرے غواړے او د خپل رب (په رضا) صابره وسیږه

فَإِذَا نُقِرَ فِي النَّاقُورِ ﴿٨﴾ فَذَٰلِكَ يَوْمَئِذٍ يَوْمٌ عَسِيرٌ ﴿٩﴾ عَلَى الْكَافِرِينَ

بیا هرکله چه | پوکے وهلے شی | په شپیلئ کښې | نو هغه به | په دغه ورځ | ورځ وی | ډیره سخته | په کافرانو باندې

نو څه وخت چه شپیلئ پوک وهلے شی ، نو دغه ورځ به په کافرانو باندې سخته ورځ وی ۔

غَيْرُ يَسِيْرٍ ۝١٠ ذَرْنِيْ وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيْدًا ۝١١ وَّجَعَلْتُ لَهٗ مَالًا

مال | هغهٔ دپاره | او جوړ کړو ما | یوازې | او هغه څوک چې پیدا کړو ما | ما پرېږده | په هغه آسانه نهٔ وی

آسانه به نهٔ وی ۰ ما پرېږده او هغه څوک چې یوازې مې پیدا کړو ۰ او هغهٔ له مې ډیر مال

مَّمْدُوْدًا ۝١٢ وَّبَنِيْنَ شُهُوْدًا ۝١٣ وَّمَهَّدْتُّ لَهٗ تَمْهِيْدًا ۝١٤ ثُمَّ يَطْمَعُ

ډیر | او ځامن | حاضر | او تیار کړو ما | هغهٔ دپاره | هر رنګه سامان | بیا هغه طمع کوی

ورکړو او ورسره په خوا کښې ناست ځامن مې ورکړل او د دُنیا ټول سامانونه مې ورته ورکول ۰ بیا هغه طمع کوی

اَنْ اَزِيْدَ ۝١٥ كَلَّا ؕ اِنَّهٗ كَانَ لِاٰيٰتِنَا عَنِيْدًا ۝١٦ سَاُرْهِقُهٗ

چې زیات ورکړم | هرګز نه | بیشکه هغه دے | زمونږ د آیتونو | سخت مخالف | ډیر زر به زهٔ وُخیژوم دے

چې دهٔ ته نور زیات ورکړم ۰ هیڅکله نه ۰ دے خو زمونږ د آیتونو مخالف دے، اوس به زهٔ د دوزخ (د اور) غرته

صَعُوْدًا ۝١٧ اِنَّهٗ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ۝١٨ فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ۝١٩ ثُمَّ قُتِلَ

د دوزخ په غره باندې | بیشکه دهٔ فکر وکړو | او اندازه ئې ولګوله | نو برباد دِ شی | چې څنګه اندازه ئې ولګوله | بیا دِ تباه شی

په زوره وُخیژوم ۰ هغهٔ فکر وکړو نو بیائې تجویز وکړو ۰ نو برباد دِ شی چې څنګه (خراب) تجویز ئې وکړو ۰ بیا دِ تباه شی

كَيْفَ قَدَّرَ ۝٢٠ ثُمَّ نَظَرَ ۝٢١ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ۝٢٢ ثُمَّ اَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ ۝٢٣

چې څنګه اندازه ئې ولګوله | بیائې وکتل | بیائې تندی تریو کړو | او خُله ئې ورانه کړه | بیا دهٔ شا کړه | او لوئی ئې وکړه

چې څنګه (ناکاره) تجویز ئې وکړو ۰ بیائې غور وکړو ۰ بیائې تندی تریو کړو او خُله ئې ورانه کړه ۰ بیائې مخ واړولو او ځان ئې غټ وګڼلو

فَقَالَ اِنْ هٰذَاۤ اِلَّا سِحْرٌ يُّؤْثَرُ ۝٢٤ اِنْ هٰذَاۤ اِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ۝٢٥

بیا دهٔ وویل | نهٔ دے دا (قرآن) | مګر جادو | چې روایت کړے شوے دے | نهٔ دے دا (قرآن) | مګر کلام دے | د انسان

نو دائې وویل چې دا (قرآن) خو د پخوانه) راغلے جادو دے ۰ دا خو تش د بنیادم کلام دے ۰

سَاُصْلِيْهِ سَقَرَ ۝٢٦ وَمَاۤ اَدْرٰىكَ مَا سَقَرُ ۝٢٧ لَا تُبْقِيْ وَلَا تَذَرُ ۝٢٨

ډیر زر به زهٔ داخل کړم دے | دوزخ ته | او ته څهٔ خبر یې | چې دوزخ څهٔ دے؟ | باقی به نهٔ پرېږدی | او نهٔ به ئې پرېږدی

زهٔ به ئې زر دوزخ ته ورننباسم او ته څهٔ خبر یې چې دوزخ څهٔ څیز دے؟ نهٔ به ئې روغ پرېږدی او نهٔ به ئې خلاصوی

لَوَّاحَةٌ لِّلْبَشَرِ ۝٢٩ عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ ۝٣٠ وَمَا جَعَلْنَاۤ اَصْحٰبَ النَّارِ

سوزونکے دے | د انسان | په دے (دوزخ مقرر دی) | نونس (فرښتے) | او نهٔ دی جوړ کړی مونږ | د دوزخ محافظان

بشره به (ورل) ورانه کړی په هغې به نونس فرښتے مقرر وی او مونږ خو بل څوک نه ۰ بلکه فرښتے په

اِلَّا مَلٰٓئِكَةً ۪ وَّمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ اِلَّا فِتْنَةً لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۙ لِيَسْتَيْقِنَ

مګر | فرښتے | او نهٔ دے ګرځولے مونږ | شمیر د دوی | مګر ازمیښت | هغه کسانو دپاره | چې کافر دی | چې یقین وکړی

دوزخ ورولے دی، او د هغوی دا شمیره مو د کافرانو په حقله تش د ازمیښت په غرض ایښے ده چې نتیجه به ئې دا

الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ وَيَزْدَادَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْۤا اِيْمَانًا وَّلَا يَرْتَابَ

هغه کسان | چې ورکړے شوے دے | کتاب | او چې زیات شی | مؤمنان | په ایمان کښې | او چې شک ونهٔ کړی

شی چې کتابیان خو به پورے یقین وکړی ۰ او د ایماندارو به پورے ایمان زیات شی او کتابیان او

الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ وَالْمُؤْمِنُوْنَ ۙ وَلِيَقُوْلَ الَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ

هغه خلق چه | ورکړے شو | کتاب | او مؤمنان | او چه ووائي | هغه خلق چه | په زړونو د دوئي کښې

مؤمنان به پکښې (هيڅ) شک شبهه نۀ کوي، او نتيجه به دا شي چه د چا په زړونو کښې چه مرض پروت

مَّرَضٌ وَّالْكٰفِرُوْنَ مَاذَآ اَرَادَ اللّٰهُ بِهٰذَا مَثَلًا ؕ كَذٰلِكَ يُضِلُّ اللّٰهُ

مرض دے | او کافران | چه څۀ څيز | اراده کړې ده الله | په دے | مثال سره | دغه شان | ګمراه کوي الله

دے هغه کسان او کافران به دا وائي چه آخر د دے بيان نه د الله غرض څۀ کيدے شي ـ دغه الله چه د چا په حقله

مَنْ يَّشَآءُ وَيَهْدِيْ مَنْ يَّشَآءُ ؕ وَمَا يَعْلَمُ جُنُوْدَ رَبِّكَ اِلَّا هُوَ ؕ

هغه څوک چه غواړي | او لاره ښائي | هغه چا ته چه غواړي | او هيڅوک نۀ پيژني | لښکرے | ستا د رب | سوا له دۀ نه

وُغواړي نو هغه ګمراه کړي او د چا په حقله چه وغواړي نو هدايت ورته وکړي او ستا د رب لښکرے خو بس يوازے هغۀ ته معلومے دي

ع ۱ ۱۵ وَمَا هِيَ اِلَّا ذِكْرٰى لِلْبَشَرِ ۝۳۱ كَلَّا وَالْقَمَرِ ۝۳۲ وَالَّيْلِ اِذْ اَدْبَرَ ۝۳۳

او نۀ دی دا (خبره) | مګر | نصيحت | د انسان د پاره | هرګز نه | قسم دے په سپوږمئ | او په شپه | هر کله چه | واپس راوګرځي

او دا (د دوزخ) بيان خو د خلقو د پاره يو نصيحت قدرلے دے ، هڅ! قسم دے په سپوږمئ او په شپه چه په تيريدو شي ـ

وَالصُّبْحِ اِذَآ اَسْفَرَ ۝۳۴ اِنَّهَا لَاِحْدَى الْكُبَرِ ۝۳۵ نَذِيْرًا لِّلْبَشَرِ ۝۳۶

او په صبا | هر کله چه | روښانه شي | بيشکه دا (دوزخ) | په لويو مصيبتونو کښې يو دے | ويرونکے دے | د انسان

او په صبا چه روښانه شي ، چه دغه (دوزخ) يو ډير لوئے مصيبت دے د خلقو د پاره ويرونکے دے .

لِمَنْ شَآءَ مِنْكُمْ اَنْ يَّتَقَدَّمَ اَوْ يَتَاَخَّرَ ۝۳۷ كُلُّ نَفْسٍۢ بِمَا كَسَبَتْ

د پاره د هغه چا چه غواړي | له تاسو نه | چه هغه راوړاندې شي | يا وروستو پاتے شي | هر يو کس | په بدله د خپلو عملونو کښې

يعني په تاسو کښې هغه چا له چه (په نيکئ کښې) وړاندې کيدل او وروستو پاتے کيدل غواړي ، هر بنده به په خپل عمل کښې ګانړه

مع ۱۲ رَهِيْنَةٌ ۝۳۸ اِلَّآ اَصْحٰبَ الْيَمِيْنِ ۝۳۹ فِيْ جَنّٰتٍ ۛ يَتَسَآءَلُوْنَ ۝۴۰

ګانړه دے | مګر | د ښي طرف والا (نيکان خلق) | په باغونو کښې (به وي) | دوئي به تپوس کوي

پروت وي خو د ښي اړخ خاوندان نۀ هغوئي به په باغونو کښې وي تپوس به کوي

عَنِ الْمُجْرِمِيْنَ ۝۴۱ مَا سَلَكَكُمْ فِيْ سَقَرَ ۝۴۲ قَالُوْا لَمْ نَكُ

له ګناهګارانو نه | چه څۀ څيز دانن ويستلي يئ تاسو | په دوزخ کښې | دوئي به وائي | چه مونږ نۀ وو

له مجرمانو نه چه تاسو کومے خبرے دوزخ ته راورسولئ هغوئي به وائي چه مونږ مونځ ګزار

مِنَ الْمُصَلِّيْنَ ۝۴۳ وَلَمْ نَكُ نُطْعِمُ الْمِسْكِيْنَ ۝۴۴ وَكُنَّا نَخُوْضُ

له مونځ ګزارو نه | او نۀ وو مونږ | چه طعام مو ورکولے | مسکينانو ته | او مونږ به فضول کارونو کښې مشغول وو

نۀ وو ، او مسکينانو له به مونږ خوراک نۀ ورکولو او د شغل خاوندانو سره به مونږ

مَعَ الْخَآئِضِيْنَ ۝۴۵ وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوْمِ الدِّيْنِ ۝۴۶ حَتّٰٓى اَتٰىنَا

مشغولو کسانو سره | او مونږ به دروغ ګڼړله | ورځ | د جزا | تر دے چه | راغے مونږ ته

هم په (قسم قسم) شغلونو کښې پراته وو ـ او د قيامت ورځ مو دروغ ګڼړله ـ تر دے چه مرګ

الْيَقِيْنُ ﴿٤٧﴾ فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشّٰفِعِيْنَ ﴿٤٨﴾ فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذْكِرَةِ

یقین | پس فائده به ورنه کړي دوی ته | سفارش | د سفارش کوونکو | پس په دوی څه شوي دي چه | له نصیحت نه

را باندې راغی. نو دا سې خلقوته به د سفارشیانو سفارش هیڅ فائده ورنه کړي، نو په دوی څه شوي دي چه له نصیحت

مُعْرِضِيْنَ ﴿٤٩﴾ كَاَنَّهُمْ حُمُرٌ مُّسْتَنْفِرَةٌ ﴿٥٠﴾ فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ ﴿٥١﴾ بَلْ يُرِيْدُ

دوی مخ اړوي | لکه چه دوی | خره دي | تښتېدونکي | چه تښتېدلي وي | له زمري نه | بلکه غواړي

نه مخ اړوي؟ لکه چه دوی (وحشي) خره دي چه د زمري نه تښتي. خبره داده چه په دوی

كُلُّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ اَنْ يُّؤْتٰى صُحُفًا مُّنَشَّرَةً ﴿٥٢﴾ كَلَّا ۭ بَلْ لَّا يَخَافُوْنَ

هر یو کس | له دوی نه | چه ورکړے شي ده ته | صحیفې | پرانستلے شوے | هرګز نه! | بلکه | دوی نه ویرېږي

کښې هر کس دا غواړي چه هغه له د پرانستلے صحیفې ورکړے شي، دا نه شي کیدلے حقیقت دا دے چه دوی

الْاٰخِرَةَ ﴿٥٣﴾ كَلَّآ اِنَّهٗ تَذْكِرَةٌ ﴿٥٤﴾ فَمَنْ شَآءَ ذَكَرَهٗ ﴿٥٥﴾ وَمَا يَذْكُرُوْنَ

له آخرت نه | هرګز نه | بیشکه دا | یو نصیحت دے | پس څوک چه | غواړي | نو یاد دې کړي دا | او دوی نه یادوي (قرآن)

د آخرت نه نه ویرېږي، البته دا (قرآن) خو یو نصیحت دے بیا څوک چه غواړي له دې (کتاب) نه نصیحت واخلي او نصیحت خو به

اِلَّآ اَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ ۭ هُوَ اَهْلُ التَّقْوٰى وَاَهْلُ الْمَغْفِرَةِ ﴿٥٦﴾

مګر | دا چه | و غواړي | الله | هم دے | لائق د (دې) | چه له ده نه ډار (اخلي) او ویرېږي | او (د دې) لائق دے چه له ده نه معافي وغوښتي

دوی په هغه حال کښې حاصلوي چه الله غواړي، هم هغه دے چه ترې نه ویره پکار ده او هم هغه د بخښنې خاوند دے.

سُوْرَةُ الْقِيٰمَةِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ ۷ | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | اَرْبَعُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سورة قیامت په مکه کښې نازل شوې | (شروع) د الله په نامه چه ډېر مهربان ډېر زیات رحم کوونکے دے | په دې کښې ۴۰ آیتونه دي او ۲ رکوع دي

د الله په نامه شروع چه ډېر مهربان د ډېر زیات رحم خاوند دے

لَآ اُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيٰمَةِ ﴿١﴾ وَلَآ اُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ ﴿٢﴾ اَيَحْسَبُ

زه قسم خورم | په ورځ | د قیامت | او زه قسم خورم | په نفس | ملامت کوونکي | آیا ګمان کوي

زه د قیامت په ورځ قسم خورم، او زه قسم خورم په هغه نفس چه په بدۍ ملامته کوي، آیا انسان دا خیال کوي

الْاِنْسَانُ اَلَّنْ نَّجْمَعَ عِظَامَهٗ ﴿٣﴾ بَلٰى قٰدِرِيْنَ عَلٰٓى اَنْ نُّسَوِّيَ

انسان | چه موږ به هیڅ کله نه جمع کوو | هډوکي د ده | ولې نه | موږ (خو) قادر یو | په دې چه | برابر به کړو موږ

چه موږ به د هغه هډوکي نه را جمع کوو، ضرور به ئې راغونډوو موږ خو په دې قادر یو چه د هغه د ګوتو سرونه

بَنَانَهٗ ﴿٤﴾ بَلْ يُرِيْدُ الْاِنْسَانُ لِيَفْجُرَ اَمَامَهٗ ﴿٥﴾ يَسْـَٔلُ اَيَّانَ يَوْمُ

د ګوتو سرونه د ده | بلکه | غواړي | انسان | چه بد عملي وکړي | آئنده هم | دے پوښتنه کوي | چه کله به وي | ورځ

هم برابر کړو. خبره داده چه انسان خو دا غواړي چه آئنده هم بد عملي کوي، دے دا پوښتنه کوي چه د قیامت ورځ

الْقِيٰمَةِ ﴿٦﴾ فَاِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ ﴿٧﴾ وَخَسَفَ الْقَمَرُ ﴿٨﴾ وَجُمِعَ

د قیامت | پس هر کله چه | و بریښي | سترګې | او تندر و نیسي | سپوږمۍ لره | او یو ځائے کړے شي

به کله راځي؟ نو په کومه ورځ چه سترګې سپینې و تښتي او سپوږمۍ بې نوره شي، او نور او سپوږمۍ

الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ۙ ٩ يَقُوْلُ الْاِنْسَانُ يَوْمَىِٕذٍ اَيْنَ الْمَفَرُّ ۚ ١٠ كَلَّا

نُور | او سپوږمئ | وُبه وائی | انسان | په دغه ورځ | چرته دے | دَ تیښتې ځائے ؟ | هرګز نه

به په یو حال کړے شی ، نو انسان به په دغه ورځ وائی چه (اوس) کوم خوا وُتښتم ؟ نه . اوس هیڅ

لَا وَزَرَ ۗ ١١ اِلٰى رَبِّكَ يَوْمَىِٕذِ الْمُسْتَقَرُّ ۗ ١٢ يُنَبَّؤُا الْاِنْسَانُ يَوْمَىِٕذٍ

نشته هیڅ پناه | ستا د رب طرف ته دے | نن ورځ | ځائے د قرارى | وُبه ښودے شی | انسان ته | په دغه ورځ

ځائے کښے پناه نشته ، په دغه ورځ د خلقو ټیکاؤ به یوازے ستا د رب اړخ ته دے . په دغه ورځ به بنی آدم ته خپل وړاندې وروستو

بِمَا قَدَّمَ وَاَخَّرَ ۗ ١٣ بَلِ الْاِنْسَانُ عَلٰى نَفْسِهٖ بَصِيْرَةٌ ۙ ١٤ وَّلَوْ

هغه څه چه دهٔ وړاندې لیږلی دی | او وروستو پریښی دی | بلکه انسان | په خپل ځان باندې | پخپله ګواه دے | اګر چه

عملونه وروړاندې کړے شی ، بلکه انسان به پخپله هم په خپل حالت باندې ګواه وی . اګر که

اَلْقٰى مَعَاذِيْرَهٗ ۗ ١٥ لَا تُحَرِّكْ بِهٖ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهٖ ۗ ١٦

پیش کړی | بهانے خپلے | ته حرکت مهٔ ورکوه | په د قرآن سره | خپلے ژبے له | چه تهٔ زر زوا خلے | دا

بهانے لیتوی . (اے رسول ﷺ!) ته قرآن ډیر زر یادولو د پاره خپلے ژبے له حرکت مهٔ ورکوه .

اِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهٗ وَقُرْاٰنَهٗ ۚ ١٧ فَاِذَا قَرَاْنٰهُ فَاتَّبِعْ قُرْاٰنَهٗ ۚ ١٨

بیشکه زمونږ په ذمه دی | جمع کول د دے | او لوستل د دے | بیا هرکله چه مونږ ئے ولولو دا | نو ته ئے پیروی وکړه | د دے لوستلو

د دے راټولول او تا ته لوستل زمونږ کار دے نو چه مونږ ئے (تا ته) ولولو نو ته د دغے پیروی کوه .

ثُمَّ اِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهٗ ۗ ١٩ كَلَّا بَلْ تُحِبُّوْنَ الْعَاجِلَةَ ۙ ٢٠ وَتَذَرُوْنَ

بیا | بیشکه زمونږ په ذمه دی | د دے بیانول | هرګز نه | بلکه | تاسو خوښوئ | دُنیا | او پریږدئ

بیا د دغے بیانول هم زمونږ په ذمه دی . مګر تاسو خلق دنیا سره محبت ساتئ ، او اخرت مو پریښے

الْاٰخِرَةَ ۗ ٢١ وُجُوْهٌ يَّوْمَىِٕذٍ نَّاضِرَةٌ ۙ ٢٢ اِلٰى رَبِّهَا نَاظِرَةٌ ۚ ٢٣ وَوُجُوْهٌ

اخرت | څهٔ مخونه به | په دغه ورځ | تازه وی | د خپل رب طرف ته | به ګوری | او څهٔ مخونه به

دے . ډیر مخونه به په دغه ورځ تازه وی ، خپل رب ته به ګوری او ډیر مخونه به

يَّوْمَىِٕذٍۭ بَاسِرَةٌ ۙ ٢٤ تَظُنُّ اَنْ يُّفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ۗ ٢٥

په دغه ورځ | خړ پړ وی | خیال به کوی | چه دوئ سره به (سختی) کولے شی | د ملا د ماتولو

په دغه ورځ بے رونقه وی ، دوئ به خیال کوی چه په دوئ به داسے سختی کیږی چه د دوئ ملا به ماته کړی

كَلَّآ اِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ۙ ٢٦ وَقِيْلَ مَنْ ۜ سکتة رَاقٍ ۙ ٢٧ وَّظَنَّ

هرګز نه | هرکله چه (روح) ورسیږی | ګریوی ته | او وُبه وئیلے شی | څوک دے | دم اچوونکے | او دوئ به خیال کوی

البته څهٔ وخت چه روح ګریوی ته ورسیږی او دا و وئیلے شی چه څوک دم اچوونکے شته ؟ او (مړ کیدونکی ته)

اَنَّهُ الْفِرَاقُ ۙ ٢٨ وَالْتَفَّتِ السَّاقُ بِالسَّاقِ ۙ ٢٩ اِلٰى رَبِّكَ

چه دا (وخت) دے (د) جدائی | او راتاؤ به شی | یوه پنډئ | د بلے پنډئ نه | ستا د رب طرف ته (به وی)

یقین راشی چه د جدائی وخت راورسیدلے، او یوه پنډئ د بلے پنډئ نه راتاؤ شی ، په دغه ورځ ستا

يَوْمَئِذِنِ الْمَسَاقُ ﴿۳۰﴾ فَلَا صَدَّقَ وَلَا صَلّٰى ﴿۳۱﴾ وَلٰكِنْ كَذَّبَ

په دغه ورځ | روانیدل | پس نه ده تصدیق وکړو | او نه ئے مونځ وکړو | او لیکن | ده دروغ وګڼل

د رب طرفته روانیدل دی ، بیا نه خو دغه (کافر) تصدیق وکړو او نه ئے مونځ وکړو، بلکه (ده د الله حکمونه) دروغ وګڼل

وَتَوَلّٰى ﴿۳۲﴾ ثُمَّ ذَهَبَ اِلٰٓى اَهْلِهٖ يَتَمَطّٰى ﴿۳۳﴾ اَوْلٰى لَكَ فَاَوْلٰى ﴿۳۴﴾

او مخ ئے واړولو | بیا | لاړو | د خپل کورو الو طرفته | په فخر سره | پس افسوس دې په تا | پس افسوس

او (له ګڼلئ) مخ واړولو او بیا خپل کورته په فخر سره پستنه روان شو ، ستا تباهي په تبا ـــــ ده ـ

ثُمَّ اَوْلٰى لَكَ فَاَوْلٰى ﴿۳۵﴾ اَيَحْسَبُ الْاِنْسَانُ اَنْ يُّتْرَكَ سُدًى ﴿۳۶﴾

بیا | افسوس دے | په تا | بیا افسوس | آیا خیال کوی | انسان | چه | دې به پریښودې شي | بے کاره

بیا ستا تباهي په تباهي ده ـ آیا انسان په دے خیال کښے پروت دے چه هغه بے کاره به پریښودے شي؟

اَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِّنْ مَّنِيٍّ يُّمْنٰى ﴿۳۷﴾ ثُمَّ كَانَ عَلَقَةً فَخَلَقَ

آیا نه وو دے | یو څاڅکے | د منی | چه توئیږی شي (په رحم کښے) | بیا | دے شو | لوتهړه د وینے | بیا ده پیدا کړو

آیا دے د منی یو څاڅکے نه وو چه (په رحم کښے) توئے کړے شوے وو ؟ بیا د وینے یوه لوتهړه شوه نو الله ترے ئے انسان جوړ کړو

فَسَوّٰى ﴿۳۸﴾ فَجَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْاُنْثٰى ﴿۳۹﴾ اَلَيْسَ ذٰلِكَ

بیا ئے درست کړو | بیا ئے جوړے کړے | له دے نه | دوه جوړے (قسمونه) | سړے | او ښځه | آیا نه دے هغه (ذات)

او سم برابر ئے کړو ، بیا ئے له دے نه دوه قسمه سړے او ښځه جوړ کړل ـ آیا هغه (الله) په دے

بِقٰدِرٍ عَلٰٓى اَنْ يُّحْيِۦَ الْمَوْتٰى ﴿۴۰﴾

۲ ع ۱۰ ۱۸

قادر | په دے چه | ژوندی کړی | مړی

خبره قدرت نه لری چه مړی ـــــ بیا راژوندی کړی ـ

سُوْرَةُ الدَّهْرِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ اِحْدٰى | بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ | وَّثَلٰثُوْنَ اٰيَةً وَّفِيْهَا رُكُوْعَانِ

سورة دهر په مدینه کښے نازل شوی | (شروع) د الله په نامه چه ډیر مهربان او ډیر زیات رحم کوونکے دے ـ | په دے کښے ۳۱ آیتونه او ۲ رکوع دی

د الله په نامه شروع کوم چه ډیر مهربان او ډیر زیات رحم خاوند دے

هَلْ اَتٰى عَلَى الْاِنْسَانِ حِيْنٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْـًٔا مَّذْكُوْرًا ﴿۱﴾

بیشکه راغلے دے | په انسان | یوه موده | له زمانے نه | چه نه وو دے | هیڅ څیز | د ذکر قابل

بیشکه په انسان باندې په زمانه کښے داسے وخت هم تیر شوے دے چه هغه هیڅ د ذکر قابل څیز نه وو ـ

اِنَّا خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنْ نُّطْفَةٍ اَمْشَاجٍ ۖ نَّبْتَلِيْهِ فَجَعَلْنٰهُ

بیشکه مونږ پیدا کړو | انسان | له یو نطفے نه | چه مخلوطه وه | چه مونږ ئے آزمایو دے | نو کړو مونږ دے

بیشکه چه مونږ انسان د مخلوطے نطفے نه را پیدا کړو چه آزمیښت ئے وکړو نو هغه مو اوریدونکے

سَمِيْعًاۢ بَصِيْرًا ﴿۲﴾ اِنَّا هَدَيْنٰهُ السَّبِيْلَ اِمَّا شَاكِرًا وَّاِمَّا كَفُوْرًا ﴿۳﴾

آوریدونکے | لیدونکے | بیشکه مونږ وښودله ده ته | لاره | نو یا شکر ګزاره دے | او یا ناشکره دے

(او) لیدونکے انسان جوړ کړو بیشکه مونږ ورته نیغه لاره وښودله نو هغه یا شکر ګزار شو او یا کافر شو ـ

إِنَّآ أَعْتَدْنَا لِلْكَٰفِرِينَ سَلَٰسِلَا۟ وَأَغْلَٰلًا وَسَعِيرًا ۝٤ إِنَّ ٱلْأَبْرَارَ

بیشکه | موږ تیار کړي دي | کافرانو د پاره | زنځیرونه | او تیز ندئ | او سور اور | بیشکه نیکان خلق به

موږ کافرانو د پاره زنځیرونه، تیز ندئ او سور اور تیار ساتلي دي. بیشکه نیکان خلق به د

يَشْرَبُونَ مِن كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ۝٥ عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ

څښي | له پیالئ نه (هغه شراب) | چه پکښې به ګډ وي | کافور | یوه چینه | چه څښي به | له هغه نه | بندګان

داسې شرابو جامونه څښي چه په هغې کښې به د کافورو ګډون وي هغه به یوه چینه وي چه د هغې اوبه به د

ٱللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا ۝٦ يُوفُونَ بِٱلنَّذْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا

د الله | چه بهَوي به دوئ هغه | په بهَولو سره | دوئ پوره کوي | خپل نذر | او ویریږي دوئ | له هغه ورځې نه

الله بندګان څښي (او) کوم خوا چه به غواړي بهَوي به ئې. هغوئ خپلې نذرانې پوره کوي او د هغې ورځې نه ویریږي

كَانَ شَرُّهُۥ مُسْتَطِيرًا ۝٧ وَيُطْعِمُونَ ٱلطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِۦ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا

چه مصیبت د هغې به | هر ځائې خور وي | او دوئ خوروي | طعام | د ده په محبت کښې | مسکین | او یتیم

چه مصیبت به ئې هر طرف ته خور وي، او د الله تعالیٰ په مینه کښې به مسکینانو، یتیمانو او قیدیانو ته

وَأَسِيرًا ۝٨ إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ ٱللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنكُمْ جَزَآءً

او قیدي ته | بیشکه | موږ خورَوُو په تاسو | د الله د رضا د پاره | موږ نه غواړو | له تاسو نه | څه بدله

طعامونه ورکوي (او وائي چه) موږ خو تاسو له تش د الله په خاطر خوراکونه درکوو نه موږ له تاسو نه څه معاوضه

وَلَا شُكُورًا ۝٩ إِنَّا نَخَافُ مِن رَّبِّنَا يَوْمًا عَبُوسًا قَمْطَرِيرًا ۝١٠

او نه څه شکرګزاري | بیشکه موږ خو ویریږو | له خپل رب نه | په هغه ورځ | چه سخته | (او) ترخه (به وي)

غواړو او نه شکریه. موږ خو له خپل رب نه د هغې ورځې (په باره کښې) ویریږو چه ډیره سخته او ترخه به وي

فَوَقَىٰهُمُ ٱللَّهُ شَرَّ ذَٰلِكَ ٱلْيَوْمِ وَلَقَّىٰهُمْ نَضْرَةً وَسُرُورًا ۝١١

پس بچ به کړي دوئ | الله | له سختئ نه | د دغې | ورځې | او ور به کړي دوئ ته | تازګي | او خوشحالي

نو الله به هغوئ له د دغې ورځې د سختئ نه په امان او ساتي او هغوئ له به تازګي او (زړونو ته ئې) خوشحالي ورکړي

وَجَزَىٰهُم بِمَا صَبَرُوا۟ جَنَّةً وَحَرِيرًا ۝١٢ مُّتَّكِـِٔينَ فِيهَا

او بدل له به ورکړي دوئ ته | د دوئ د صبر | جنت | او د ریښمو لباس | ډډې به وهلې وي | په هغې کښې

او د صبر په بدل کښې به ورته جنت او د ریښمو جامې ورکړي، هغه خلق به په دې کښې په تختونو

عَلَى ٱلْأَرَآئِكِ ۖ لَا يَرَوْنَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا زَمْهَرِيرًا ۝١٣ وَدَانِيَةً

په تختونو باندې | نه به وینې | په هغې کښې | ګرمي | او نه یخنه یخني | او راټیټ به وي

باندې ډډې لګولې وي، هلته نه خو به هغوئ د ګرمئ تاوُ محسوسوي او نه یخنه یخني. او د هغې د اونو سورے

عَلَيْهِمْ ظِلَٰلُهَا وَذُلِّلَتْ قُطُوفُهَا تَذْلِيلًا ۝١٤ وَيُطَافُ

په دوئ باندې | سورې د هغې (د اونو) | او راټیټې به کړې شي | د هغې میوې | ښې را ټیټې | او را به وړلے شي

به هغوئ ته نژدې وي او د هغې میوې به هم را ټیټې وي او ورته به ایښوې

عَلَيْهِمْ بِاٰنِيَةٍ مِّنْ فِضَّةٍ وَّاَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيْرَاۡ ۝١٥ قَوَارِيْرَاۡ مِنْ فِضَّةٍ

دوئی ته | لوښی | دَ سپینو زرو | او جامونه | چه وی به دَ ښیښې | ښیښې به وی | دَ چاندئ

شی ، دَ سپینو زرو لوښی او دَ ښیښې ګلاسونه داسې ښیښې چه دَ سپینو زرونه جوړ وی

قَدَّرُوْهَا تَقْدِيْرًا ۝١٦ وَيُسْقَوْنَ فِيْهَا كَاْسًا كَانَ مِزَاجُهَا

چه اندازه کړی به وی دوی دا | پوره پوره | او څښولے به شی دوئی ته | هلته | جامونه (دَ دا شرابو) | چه ګډون به وی په هغې کښې

او په اندازه بانډې ئے پیمانه کړی دی او دا سے (دَ شرابو) جامونه به پرې څښولے شی چه ګډون به پکښې اچولے

زَنْجَبِيْلًا ۝١٧ عَيْنًا فِيْهَا تُسَمّٰى سَلْسَبِيْلًا ۝١٨ وَيَطُوْفُ عَلَيْهِمْ

دَ سونډو | هغه یوه چینه ده | هلته | چه نامه ئے ده | سلسبیل | او تلل راتلل به کوی | په دوئی باندې

شوی وی (دا دَ جنت) یوه چینه ده چه نامه ئے سلسبیل ده او داسے خادمان به ترے نه تاوُ راتاوُ

وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُوْنَ ۚ اِذَا رَاَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنْثُوْرًا ۝١٩ وَ

هلکان | همیشه ځوانان | هر کله چه | ته وُ وینې دوی | ته به خیال کوے چه دوی | ملغلرې | نو ښکلے شوے | او

کیږی چه همیشه به هلکان وی کۀ ته ئے وُ وینې نو دا خیال به پرې کړې چه خورے وَرے ملغلرے دی۔ او

اِذَا رَاَيْتَ ثَمَّ رَاَيْتَ نَعِيْمًا وَّمُلْكًا كَبِيْرًا ۝٢٠ عٰلِيَهُمْ ثِيَابُ سُنْدُسٍ

هر کله چه | ته وُ وینې | هلته | نو وُ به وینې ته | نعمت | او بادشاهي | ډیره لویه | دَ پاسه دَ دوئی به | جامے وی | دَ باریکو ریښمو

کۀ هغه ځائے وُ وینې نو ډیر لوئے نعمت او غټه بادشاهي به وُ وینې. په هغوئی باندې به نرئ ریښمینې شنې

خُضْرٌ وَّاِسْتَبْرَقٌ ۖ وَّحُلُّوْٓا اَسَاوِرَ مِنْ فِضَّةٍ ۚ وَسَقٰىهُمْ رَبُّهُمْ

شنې | او دَ پیړو ریښمو | او دوئی ته به اغوستولے شی | بازوګان | دَ سپینو زرو | او څښوی به دوئی ته | دَ دوئی رب

جامے پرتے وی او غټے ریښمینې هم ، او دَ سپینو زرو بازوګان به ورته اغوستولے شی ، او خپل رب به ورته پاکیزه شراب

شَرَابًا طَهُوْرًا ۝٢١ اِنَّ هٰذَا كَانَ لَكُمْ جَزَآءً وَّكَانَ سَعْيُكُمْ مَّشْكُوْرًا ۝٢٢

شراب | پاکیزه | بیشکه دا | تاسو دَ پاره ده | بدله | او شو | ستاسو کوشش | قبول .

دَ څښلو دَ پاره ورکوی (او دوئی ته به وُ ویلے شی) دا ستاسو بدله ده او ستاسو کوشش (نن) مقبول شوے دے۔

اِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ تَنْزِيْلًا ۝٢٣ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ

بیشکه مونږ | نازل کړو | په تا باندې | قرآن | په نازلولو سره | پس صبر کوه | په حکم | دَ رب خپل

مونږ په تا باندې قرآن لږ لږ را نازل کړے دے ۔ نو ته دَ خدائے په حکم ټینګ ولاړ وُسیږه

وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ اٰثِمًا اَوْ كَفُوْرًا ۝٢٤ وَاذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً

او حکم مه منه | له دوئی نه | دَ چا ګناهګار | یا ناشکره | او یادوه | نامه | دَ رب خپل | سحر

او په دوئی کښې دَ چا فاسق یا کافر خبره مۀ آوره۔ او سحر ماښام دَ هغۀ دَ نامے ذکر

وَّاَصِيْلًا ۝٢٥ وَمِنَ الَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهٗ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيْلًا ۝٢٦

او ماښام | او په څۀ حصه دَ شپه کښې | پس ته سجده کوه | دۀ ته | او دَ دۀ پاکی بیانوه | په شپه کښې | تر ډیره وخته

کوه ۔ او دَ شپې په یوه برخه کښې هم هغۀ ته سجده کوه او دَ هغۀ تسبیح دَ شپې په لویه برخه کښې لوله

قرأ حفص بغير الالف في الوصل فيهما ووقف على الاولى بالالف وعلى الثاني بغير الالف ١٢

إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ يُحِبُّونَ ٱلْعَاجِلَةَ وَيَذَرُونَ وَرَآءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيلًا ﴿٢٧﴾

بیشکه | دا خلق | غواړي | زر (دنیا) | او دوی پرېږدي | د ځان نه وروستو | یوه ورځ | درنه

بیشکه چې خلقو خو دُنیا خوښه کړې ده او وړاندې راتلونکې یوه درنه ورځ ئې بالکل پرېښودې ده

نَّحْنُ خَلَقْنَٰهُمْ وَشَدَدْنَآ أَسْرَهُمْ ۖ وَإِذَا شِئْنَا بَدَّلْنَآ أَمْثَٰلَهُمْ

مونږ پیدا کړل دوی | او مونږ مضبوط کړل | جوړونه د دوی | او هر کله چې وُغواړو مونږ | په بدل کښې به راولو | په شان د دوی یو قوم

هم مونږه دوی پیدا کړي دي او د دوی بند ونه مو کلک کړي دي او چې کله وغواړو نو د دوی په ځائې به د دوی

تَبْدِيلًا ﴿٢٨﴾ إِنَّ هَٰذِهِۦ تَذْكِرَةٌ ۖ فَمَن شَآءَ ٱتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ سَبِيلًا ﴿٢٩﴾

په بدلولو سره | بیشکه دا | یو نصیحت دے | نو څوک چې غواړي | وُ دِ نیسي | د خپل رب طرف ته | لاره

غونډې نور خلق بدل کړو، دا (قرآن) خو یو نصیحت دے نو څوک چې وُغواړي نو د خپل رب طرف ته دِ لاره وُ نیسي

وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٣٠﴾

او نه غواړئ تاسو | مګر | دا چې | غواړي | الله | بیشکه | الله | دے | پوهه | د حکمت خاوند

او تاسو خو بس هغه څه غوښتې شئ چې الله ئې وُغواړي بیشکه الله تعالیٰ د ډېر علم د غټ حکمت خاوند دے

يُدْخِلُ مَن يَشَآءُ فِى رَحْمَتِهِۦ ۚ وَٱلظَّٰلِمِينَ أَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًۢا ﴿٣١﴾ ع ٢

داخلوي | څوک چې غواړي | په خپل رحمت کښې | او ظالمان چې دي | ده تیار کړے دے دوی له | عذاب دردناک.

هغه چې څوک غواړي نو په خپل رحمت کښې ئې داخل کړي او ظالمانو د پاره الله دردناک عذاب تیار کړے دے

سُورَةُ ٱلْمُرْسَلَٰتِ مَكِّيَّةٌ وَهِىَ | بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ | خَمْسُونَ ءَايَةً وَفِيهَا رُكُوعَانِ

سورة مرسلٰت په مکه کښې نازل شو | (شروع) د الله په نامه چې ډېر مهربان ډېر زیات رحم کوونکے دے | او په دې کښې ۵۰ آیتونه او ۲ رکوع دي

د الله په نامه شروع کوم چې ډېر مهربان د ډېر زیات رحم خاوند دے

وَٱلْمُرْسَلَٰتِ عُرْفًا ﴿١﴾ فَٱلْعَٰصِفَٰتِ عَصْفًا ﴿٢﴾ وَٱلنَّٰشِرَٰتِ نَشْرًا ﴿٣﴾

قسم دے په (هواګانو) را لېږلے شوو | نرمو | بیا په تېزو هواګانو | زوردارو | بیا خورونکي (وریځو لره) | په پېښه شان خورولو

په هغه بادونو قسم دے چې رالېږلے شي ، بیا په هغه بادونو چې تېز الوزي ، بیا په هغې چې (وریځې) خوروي.

فَٱلْفَٰرِقَٰتِ فَرْقًا ﴿٤﴾ فَٱلْمُلْقِيَٰتِ ذِكْرًا ﴿٥﴾ عُذْرًا أَوْ نُذْرًا ﴿٦﴾

بیا جدا کوونکي هواګانې | په جدا کولو | بیا د هغې چې راکوزوي | ذکر (وحي) لره | چې عذر دے | یا ویرول وي

بیا په هغې چې (وریځې) ګډې وډې بوځي ، بیا په هغه فرښتو قسم چې وحي راکوزوي راوړي په توبه یا په ویرولو.

إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَوَٰقِعٌ ﴿٧﴾ فَإِذَا ٱلنُّجُومُ طُمِسَتْ ﴿٨﴾ وَإِذَا ٱلسَّمَآءُ

بیشکه | د هغه چې تاسو سره وعده کولے شي | خامخا کیدونکې دے | بیا هر کله چې | ستوري | بې نوره کړے شي | او هر کله چې آسمان

بیشک تاسو سره چې کومه وعده کولے شي هغه خامخا پوره کیدونکې ده ، نو کله وخت چې ستوري بې نوره شي ، او هر کله چې آسمان

فُرِجَتْ ﴿٩﴾ وَإِذَا ٱلْجِبَالُ نُسِفَتْ ﴿١٠﴾ وَإِذَا ٱلرُّسُلُ أُقِّتَتْ ﴿١١﴾

وُ شلېږي | او هر کله چې | غرونه | والوزولے شي | او هر کله چې | پیغمبران | په مقرر وخت جمع کړے شي

وُ شلېږي ، او کله وخت چې غرونه والوزولے شي ، او کله وخت چې تول پیغمبران په مقرر وخت را جمع کړے شي.

لِاَيِّ يَوْمٍ اُجِّلَتْ ﴿١٢﴾ لِيَوْمِ الْفَصْلِ ﴿١٣﴾ وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا يَوْمُ الْفَصْلِ ﴿١٤﴾

د کومې ورځې دپاره | تاخیر شوی وو | د پاره د ورځې | د فیصلې | او تا ته څه معلومه ده | چه څه ده | ورځ د فیصلې

دا کار کومې ورځې ته ټاکلی شوی دی؟ د فیصلې ورځ ته۔ او تا ته څه معلومه ده چه د فیصلې ورځ څنګه ده؟

وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿١٥﴾ اَلَمْ نُهْلِكِ الْاَوَّلِيْنَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ نُتْبِعُهُمُ

تباهي ده | په دغه ورځ | د دروغ ګڼونکو دپاره | آیا نه دي هلاک کړي موږ | پخواني خلق | بیا به | موږ د راولو دوی پسې

په دغه ورځ دروغ ګڼونکو د پاره بربادي ده۔ آیا موږ پخواني خلق تباه کړي نه دي۔ بیا به دا وروستني هم

الْاٰخِرِيْنَ ﴿١٧﴾ كَذٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِيْنَ ﴿١٨﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ

وروستني | دغه شان | موږ کوو | د ګناهګارانو سره | تباهي ده | په دغه ورځ

ور پسې بوځو۔ موږ مجرمانو سره هم دغه شان معامله کوو۔ په دغه ورځ دروغ ګڼونکو د

لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿١٩﴾ اَلَمْ نَخْلُقْكُّمْ مِّنْ مَّآءٍ مَّهِيْنٍ ﴿٢٠﴾ فَجَعَلْنٰهُ

د دروغ ګڼونکو د پاره | آیا موږ نه یئ پیدا کړي تاسو | له حقیرو اوبو نه | پس کیښودے موږ هغه

پاره غټه بربادي ده۔ آیا موږ تاسو د بې قدره اوبو نه پیدا کړي نه یئ؟ بیا موږ هغه اوبه په یو

فِيْ قَرَارٍ مَّكِيْنٍ ﴿٢١﴾ اِلٰى قَدَرٍ مَّعْلُوْمٍ ﴿٢٢﴾ فَقَدَرْنَا ۖ فَنِعْمَ

په ځائې محفوظ کښې | تر اندازې | مقررې پورې | پس موږ اندازه وګوله | نو څه ښه

سنبال ځائې کښې کیښودې، یو مقرر وخت پورې۔ غرض دا چه موږ یوه اندازه مقرر کړه نو څه ښه اندازه

الْقٰدِرُوْنَ ﴿٢٣﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿٢٤﴾ اَلَمْ نَجْعَلِ الْاَرْضَ كِفَاتًا ﴿٢٥﴾

اندازه کوونکي یو (موږ) | تباهي ده | په دغه ورځ | د دروغ ګڼونکو د پاره | آیا نه ده جوړه کړې موږ | زمکه | جمع کوونکې

مقرر کړه۔ په دغه ورځ دروغ ګڼونکو د پاره غټه خرابي ده۔ آیا موږ زمکه رانغښتونکې جوړه کړې نه ده؟

اَحْيَآءً وَّ اَمْوَاتًا ﴿٢٦﴾ وَّجَعَلْنَا فِيْهَا رَوَاسِيَ شٰمِخٰتٍ وَّاَسْقَيْنٰكُمْ

د ژوندو | او | د مړو | او پیدا کړي دي موږ | په دې کښې | غرونه | اوچت اوچت | او موږ څښولي دي په تاسو

هم د ژوندو او هم د مړو۔ او موږ په زمکه کښې اوچت اوچت غرونه اېښي نه دي؟ او موږ په تاسو خوږې

مَّآءً فُرَاتًا ﴿٢٧﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿٢٨﴾ اِنْطَلِقُوْٓا اِلٰى مَا كُنْتُمْ بِهٖ

اوبه | خوږې | تباهي ده | په دغه ورځ | د دروغ ګڼونکو د پاره | روان شئ | طرف د هغه څه ته | چه تاسو به هغه

اوبه څښولي دي؟ په دغه ورځ دروغ ګڼونکو د پاره غټه خرابي ده (وبه ویلے شي ورته) ځئ ور ځئ هغه (عذاب) ته چه

تُكَذِّبُوْنَ ﴿٢٩﴾ اِنْطَلِقُوْٓا اِلٰى ظِلٍّ ذِيْ ثَلٰثِ شُعَبٍ ﴿٣٠﴾ لَّا ظَلِيْلٍ وَّلَا يُغْنِيْ

دروغ ګڼلو | روان شئ | طرف د سوري ته | چه د درې څانګو والا دے | نه هغه سوری ورکوونکے | او نه بچ کوي

تاسو به دروغ ګڼلو، تاسو (د دوزخ د لوګي) هغه سوري ته لاړ شئ چه د هغې درې څانګې دي چه پکښې نه (یخ) سوری شته او نه

مِنَ اللَّهَبِ ﴿٣١﴾ اِنَّهَا تَرْمِيْ بِشَرَرٍ كَالْقَصْرِ ﴿٣٢﴾ كَاَنَّهٗ جِمٰلَتٌ

د ګرمۍ نه | بیشکه دا به | اچوي | انګارې | په شان د محلونو | داسې لکه چه دا | اوښان دي

د اور د تاؤ نه څوک بچ کوي، هغه اور به دومره غټې غټې انګارې ورولي لکه (لوې لوې ماڼۍ) ماڼۍ۔ لکه چه هغه د زېړ رنګ

صُفْرٌ ﴿۳۳﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿۳۴﴾ هٰذَا يَوْمُ لَا يَنْطِقُوْنَ ﴿۳۵﴾ وَلَا

د زیړ رنګ | تباهي ده | په دغه ورځ | دروغ ګڼرونکو دپاره | دا | هغه ورځ ده | چه دوئ به خبرې نه کوي | او نه به

اوښان دي، په دغه ورځ دروغ ګڼرونکو دپاره تباهي ده، دا خو هغه ورځ ده چه دوئ به خبرې هم نه شي کولے او نه به

يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُوْنَ ﴿۳۶﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿۳۷﴾ هٰذَا

اجازت ورکولے شي | دوئ ته | چه دوئ عذر وړاندې کړي | بربادي ده | په دغه ورځ | دروغ ګڼرونکو دپاره | دا ده

دوئ ته اجازت وي چه عذر پیش کړي، په دغه ورځ دروغ ګڼرونکو دپاره غټه تباهي ده ، هم دغه خو

يَوْمُ الْفَصْلِ جَمَعْنٰكُمْ وَالْاَوَّلِيْنَ ﴿۳۸﴾ فَاِنْ كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ

ورځ | د فیصلے | موږ به جمع کړو تاسو | او پخواني خلق | پس که چرے وي | تاسو سره | څه تدبیر

د فیصلے ورځ ده، موږ به تاسو هم راجمع کړو او پخواني هم. نو که تاسو څه چل ول جوړول غواړئ نو زما

فَكِيْدُوْنِ ﴿۳۹﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿۴۰﴾ اِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ ظِلٰلٍ ع ۱

نو زما خلاف وکړئ | تباهي ده | په دغه ورځ | دروغ ګڼرونکو دپاره | بیشکه | پرهیزګاران به | په سورو (کښے)

په مقابله کښے جوړ کړئ. په دغه ورځ دروغ ګڼرونکو دپاره غټه بربادي ده. بیشکه (د الله نه) ویریدونکي (د هغه د رحمت)

وَّعُيُوْنٍ ﴿۴۱﴾ وَّفَوَاكِهَ مِمَّا يَشْتَهُوْنَ ﴿۴۲﴾ كُلُوْا وَاشْرَبُوْا

او په چینو (کښے) | او میوو (کښے وي) | څه چه به | دوئ غواړي | خورئ | او څښئ

سورې او چینو کښے وي او (هغوئ به) په هغه میوو کښے وي چه د هغوئ به خوښے وي (ورته به ویلے شي چه) ښه فراخه

هَنِيْٓئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿۴۳﴾ اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِي

په مزے سره | په بدله د هغه کارونو | چه تاسو به کول | بیشکه موږ | هم دغه شان | جزا ورکوو

خورئ څښئ، د هغه عملونو په بدله کښے چه تاسو به کول. (او) موږ نیکانو له هم دغه شان

الْمُحْسِنِيْنَ ﴿۴۴﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿۴۵﴾ كُلُوْا وَتَمَتَّعُوْا

نیکانو ته | تباهي ده | په دغه ورځ | دروغ ګڼرونکو دپاره | خورئ | او فائده اوچته کړئ

بدله ورکوو. دروغ ګڼرونکو دپاره په دغه ورځ لویه خرابي ده. (اے کافرانو!) یو څو ورځے وخورئ او یږه

قَلِيْلًا اِنَّكُمْ مُّجْرِمُوْنَ ﴿۴۶﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿۴۷﴾

لږه | بیشکه تاسو | مجرمان یئ | تباهي ده | په دغه ورځ | دروغ ګڼرونکو دپاره

فائده واخلئ، یقیناً تاسو مجرمان یئ. په دغه ورځ د دروغ ګڼرونکو دپاره لویه خرابي ده.

وَاِذَا قِيْلَ لَهُمُ ارْكَعُوْا لَا يَرْكَعُوْنَ ﴿۴۸﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ

او هر کله چه | وویلے شي | دوئ ته | سر ټیټ کړئ | نو دوئ سر نه ټیټوي | تباهي ده | په دغه ورځ

او څه وخت چه دوئ ته وویلے شي (چه د الله په وړاندې) ټیټ شئ نو دوئ نه ټیټیږي. په دغه ورځ دروغ ګڼرونکو

لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿۴۹﴾ فَبِاَيِّ حَدِيْثٍ بَعْدَهٗ يُؤْمِنُوْنَ ﴿۵۰﴾ ع ۲

د دروغ ګڼرونکو دپاره | نو په کومه | خبره باندې به | پس له قرآن نه | دوئ ایمان راوړي

پاره لویه بربادي ده، آخر د دے (قرآن) نه پس به په کومه خبره دوئ ایمان راوړي.